

Teksten til en sjelden bok/hefte utgitt på 50tallet i Oslo/Norge:

* ER DET LIV *på andre kloder ?*

UTGITT AV

O. H. DAHL

I SAMARBEID MED REPORTER A.S

Sterke lyssignaler fra
Mars -Radio Venus
Kan de flygende
tallerkener lande?

*

Er en invasjon fra
Verdensrommet nær
forestående ?

*

Autentiske beret-
ninger om merkelige
fenomener

Kr. 3.50

UTGITT AV

Er det liv på andre kloder ?

O. H. DAHL

I SAMARBEID MED REPORTER A.S

Copyright by O.H, Dahl Oslo

Sats og trykk:

O . K.-Trykk, Fjellhamar

||

VERDENS GANG,

Forord

«Tormod Sire forteller at klokken 22,35 første Påskedag 1952

Grobringen av Verdensrommet er startet!

Romskip og reiser til fremmede kloder er avansert fra tegneseriene og inn i virkeligheten. Det er ikke lenger spørsmål OM man kan reise, men NAR. Et århundregammelt problem har derfor igjen trengt seg inn i forgrunnen: ER DET LIV PÅ ANDRE KLODER?

Det vil innebære ufattelige konsekvenser, både sosialt, økonomisk og politisk! Ja, det vil berøre hver enkelt en av oss i høyere grad enn noen annen oppdagelse, og vi har derfor funnet tiden moden til å friske opp en autentiske beretninger som kan ha tilknytning til liv på andre kloder.

Denne boka er blottet for fantasi. Virkeligheten er så fantastisk i seg selv, at hvert initiativ fra vår side har vært overflødig. Vi referer kjensgjerninger, det er alt. Leserne får selv trekke sine slutninger. Hvis vi kan avdempe det sjokket som vil oppstå når den første romekspedisjon vender tilbake og avgir rapport, er vår hensikt nådd.

en fantastisk fart».

I 1951 holdt sivilingeniør Ingolf Ruud -et foredrag i radio om kulely.

Norsk Rikskringkasting fortjener stor ros

for å ha sluppet denne mannen til mikrofonen.

Etterpå fikk foredragsholderen haugevis med brev fra folk som følte seg trygget og støttet på ham og derfor betrodde seg til ham.

Brevene inneholdt skildringer av store, lysende, runde fenomener.

Oftest dreide det seg om rekker av runde kuler eller skiver som beveget seg over åskanter.

I 1953 holdt ingeniør Ruud foredrag i radio om flygende tallerkener.

Da begynte straks betroelsene å strømme inn til ham igjen.

Og det som stadig gikk igjen i brevene, var at folk hadde sett rekker av kuleformede eller skiveformede gjenstander som beveget seg på forskjellig måte. I de fleste tilfellene var det sett fra 3 til 4. Men ikke sjelden hadde det vært opptil 10 stykker i følge.

I brevene legges det spesiell vekt på at romskipene likesom leker med hverandre. De går frem og tilbake, (omtrent slik vi ser det på en fotballplass når det ene laget forsøker å trenge frem mens det andre sperrer veien), plutselig dukker de under hverandre, spretter opp, går baklengs, - og dukker under hverandre, spretter opp, går baklengs, - og dukker under igjen.

De mangfoldige brevene var 'helt samstemmige om at romskip driver en uforståelig lek av bevegelser.

Vedkommende amatørastrom ble overbevist om at meldingene stort sett var sannferdige. Fordi det var så mange som fortalte nøyaktig det samme, fra alle kanter av dette vidstrakte Norge, absolutt uavhengig og upåvirket av hverandre.

Her kan alt snakk om fantasi, overspenhet og sensasjonstrang lempes utenfor.

A lyve likt, er en uhyre vanskelig kunst. Men sannheten er bare en. Derfor var brevene like. Man må være syk på sinnet for å påstå at brevskriverne ikke virkelig hadde sett noe faktisk i atmosfæren. Men hva er disse kulene og skivene for noe? Mange, mange

Oslo, inneholdt nemlig den 7. juni 1952 følgende melding om at flygende tallerkener var sett i Hallingdal:

kom søsteren inn til ham i stuen og fortalte at det brant et bål i lia

rett over dalen. Tormod gikk ut og så ganske riktig bålet. «Men»,

sier han, «jeg syntes det var underlig med et bål inne i ville skogen

så sent på kvelden, og så nærmere på stedet. Og så hendte det merkelige:

- «BALET» - eller kulen - steg plutselig rett til

værs i

voldsom fart for så plutselig å stoppe momentant. Det stod som

spikret fast i luft en. I noen minutter stod det helt stille, så spratt

det til siden igjen i stor fart, stod stille, sank litt, kanskje vibrerte.

Hele tiden lystet det, noen ganger matt, nærmest som sterkt månelys,

... men som oftest lignet det gasslys . . . .

Omsider steg kulen

med stor fart over åskanten og så, ----- etter at jeg hadde sett den i

nøyaktig 25 minutter, - satte den rett mot sør i

friske nordmenn med sunt vett har sett dem. Det er hundre prosent sikkert at de forekommer. Ikke bare i Norge, men rundt hele jorden. Til hovedkvarteret for De Forente Staters forsvar er fra 1947 og til dette skrives, innkommet omlag 4000 meldinger om romskip og flygende tallerkener. Om det i dette tallet også er tatt med observasjoner fra alle lana på jorden, kan vi dessverre ikke uttale oss sikkert. Men selv om 4000 innbefatter hele jorden, og ikke bare Amerika, så er det allikevel meget. Ja, vi hadde nær sagt: - Mere enn nok.

Vi skal så, til å begynne med, gjenoppfriske noen rapporter fra menn i flygeryrket. Vi tar disse først, fordi vi mener at få andre har så stor sakkunnskap nett opp på dette området, som profesjonelle flygere.

T ALLERKENROMSKIP I GIGANT-KLASSEN

I 1948 ble man oppmerksom på en stor skive som sirklet lydløst over flyplassen i Connecticut. Kaptein Thomas Mantel fikk ordre om å gå opp for å finne ut hva det kunne være. Han hadde radio ombord og stod i kontakt med kontrolltårnet på plassen. Han meldte av høyden. Og i atten tusen fot så han objektet foran seg. Men han sa ingenting om det var langt unna eller nær ved. Derimot sa han tydelig at han ikke klarte å ta det igjen. Og plutselig ropte han med opphisset stemme at nå kunne han se gjenstanden tydelig. Den var av uhyre dimensjoner og hadde en diameter på omlag 300 meter. Han sa ikke direkte at gjenstanden var en sirkelrund skive, men når han brukte ordet diameter, mente han vel at resten sa seg selv. Plutselig ropte han at uhyret økte farten og begynte å stige. Dette var det siste noen har hørt fra ham.

Hans fly ble funnet, sprengt i småbiter over et stort område. Amerikanske spesialister tilknyttet forsvaret, forsøkte etterpå å berolige folket med at kaptein Mantel var blitt villedet av planeten Venus.

Han hadde altså gitt seg til å forfølge en stjerne. Han var blitt hypnotisert av den, hadde glemt seg bort og fløyet for høyt. Han hadde besvimt som følge av surstoffmangel, og styrtet ned.

Vi er ikke spiritister og har ikke snakket med ham etter døden. Men hvorledes kunne flyet bli spredd over et stort område? Og hvorledes kunne det ha seg at flyrestene var gjennomfuret av uforklarlige striper?

Senere har amerikanske astronomer regnet ut planeten Venus' stilling den skjebnesvangre dagen. De garanterer nå at det ikke kunne være Venus som narret Mantel. Dette ble opplyst i AFTENPOSTENS nyttårsnummer 1953 av den norske astronom Hans Jelstrup.

Den 27. april 1950 var flykaptein Adickes på vei til Chicago. Da kom plutselig en kolossal rund skive trillende på høykant i luften. Den oppførte seg som et hjul som triller på bakken. Skiven var under kontroll, enten av noen ombord eller langt borte. Hver gang Adickes prøvde å nærme seg med sitt fly, trakk skiven seg unna. Men plutselig drattet skiven ned til omlag 500 meters høyde, satte farten opp og forsvant uforklarlig fort. To erfarne trafikkflygere, Adams og Anederson, var om kvelden den 31. mars 1950 i luften mellom Memphis og Little Rock, med et D.C.3 fly. Da dukket det frem en gigantisk tallerken som slo følge med dem. Midt oppe på tallerkenen var det en kuppel som lyste blå-hvitt. På undersiden var det ni glugger som sendte ut klart, hvitt lys.

* * * Dette var opplevelser som erfarne krigs- og trafikkflygere har hatt. Menn med mange tusen flytimer bak seg. De regner det for umulig at noen på jorden kan bygge slike luftfartøyer. La oss også «putte inn» en mann som ikke er flyger:
- I slutten av juni kom Sid Eubanks vettskremt til politiet i Enid, Oklahoma, og fortalte at en flygende tallerken som var mere

enn hundre meter bred, hadde vært så lavt nede over landeveien, at b.ilen hans nesten ble slengt i grøften av dragsuget.

SNØGPLOFORMASJONER I SVIMLENDE HASTIGHETER

Her ønsker vi å begynne med å si, at det etter vår oppfatning ikke fins noe mer pålitelig enn sunt vett. Vi tror på jevne mennesker. Men vi gjør heller ingen forskjell, og bringer gjerne noen observasjoner som vitenskapen går god for.

Professor dr. W. I. Robinson, professor dr. A. G. Oberg og professor W. L. Ducker stod og snakket sammen i Lubbock i Texas.

Det var en stjerneklar, men ikke månelys kveld, klokken ti minutter over 21, den 25. august 1951. Da ble de rent tilfeldig oppmerksom på 30 lysende «baller» som fløy lydløst over himmelen fra horisont til horisont.

Noen sekunder senere dukket en lignende formasjon frem og fløy samme bane som den første.

De tre professorene anser det for sannsynlig at formasjonene hadde en fart på 30 000 kilometer i timen.

De undersøkte i flyvåpenets overkommando og fikk bekreftet at det i k k e hadde vært fly over den traktene, den kvelden.

* * * Lysende kuler i snøplogformasjon, kom siden igjen kveld etter kveld. I Lubbock og omegn ble hele befolkningen grepet av nysgjerrighet. Så snart det var blitt mørkt, gikk de ut for å se på oppvisningene. Og den 30. august 1951 klarte virkelig en attenårs student å fotografere svermene. Han fikk fem bilder i alt. Denne kvelden kom det nemlig «snøploger» i rask rekkefølge.

På et av bildene viser det seg atten lysende, runde tallerkener som er «litt større» enn våre luftfartøyer. De er bedømt til å være omlag 300 meter i tvermål.

Den unge amatørfotografen er hjemmehørende i Lubbock, og heter Carl Hart jr.

Hans fotografier har vært til gransking i flyvåpnetts laboratorier. Der har man ikke funnet noe som tyder på at bildene er forfalsket. Og dette er heldigvis offentliggjort.

De lysende skivene er altfor skarpe og klare til å være gjennskinn av noe på bakken. Derfor er de nødt til å være legemer som inneholder lyskilder.

Professorene Robinson, Oberg og Ducker var blant dem som så formasjonene som Carl Hart jr. fotograferte. Og de har sansynlighetsberegnet hastigheten til 33 000 kilometer i timen. Intet fartøy bygget av menneskehender, kunne på den tiden sette opp slik fart.

En vitenskapsmann som av menneskelige grunner vil være anonym, forteller følgende:

Han var sjef på en radarstasjon på Englands østkyst. Klokken 03,20 om morgenen viste radarskjermen ti fly i gruppe. De var på vei fra den engelske kyst, mot Holland. Da de nærmet seg den hollandske kyst, ble de plutselig borte - ble til ingen verdens ting - ble til luft. De hadde en hastighet på 35 000 kilometer i timen.

HVA ER DET SOM BLIR KASTET OVERBORD FRA ROMSKIPENE ?

Den 29. oktober 1952 var det omlag hundre mennesker som så at 16 flygende tallerkener kom seilende i snøplogform inn over Gaillac i Sørvest-Frankrike.

Tallerknene ledsaget eller bevoktet et fartøy i gigantklassen. Altså et slags «moderskip». Men dette var ikke rundt som en skive. Det var på fasong som en cigar, og seilte i spissen av snøplogen.

Ombord i moderskipet begynte de å lempe noe ut. I beretningen sies det at stoffet var klart og hvitt, at det falt ned i lange strimler som lignet på glassvøt. Det ble hengende i trærne, over telefontrådene,

og la seg på bakken. Noen av tilskuerne samlet opp store fanger av det. Selvfølgelig var alle innstillet på at stoffet måtte sendes et eller annet laboratorium, for undersøkelser.

M.en dessverre. Det kom ikke så langt.

Det u n d e r l i g e skjedde.

Stoffet fordunstet så å si mellom fingrene på folk, og ble til absolutt ingenting.

* * * En mann ved navn Dahl, i Tacoma, var en tur på sjøen den 21. juni 1947. Han var så langt utpå at han befant seg i nærheten av øya Maury Island. Da kom seks flygende tallerkener som ga seg til å gå i ring, omlag 600 meter over øya.

Men denne sirkelkjøringen gikk for seg slik at en av tallerknene «sto» stille, mens de fem andre seilte rundt og rundt den stillestående.

Det var ikke en lyd å høre fra tallerknene.

Etter kort tid senket den midterste seg (altså den som hadde stått stille), ned i omlag 150 meters høyde. Så kom det et kraftig smell, det fløy en sterk lysstråle ut av fartøyet, og deretter en stor svart gjenstand som straks sprang i småbiter som spredde seg og falt ned. Da dette var overstått, steg alle seks meget hurtig, og forsvant lydløst utover havet.

Noen av luftforsvarets etterretningsoffiserer foretok en undersøkelse på Maury Island. Men det ble ikke funnet noen ting som kunne settes i forbindelse med «slippet» som Dahl så.

* * * En mann som gjemmer interessante notiser, har vist oss et utklipp fra «Sunday Express» for 1. oktober 1951.

Avisen forteller om John Collins og Josef Keenan, Josef Cook og James Caspar som er ansatte i Filadelfiapolitiet.

De fikk øye på en stor lysende kule som dalte ned på et jorde. Det var om kvelden. De tendte lommelyktene og rettet dem mot kulen. John Collins la en hånd på den og strøk den. Det var som å ta i et slags limstoff.

Også her skjedde noe av det som de fleste av oss setter i forbindelse med begrepet u n d e r l i g .

Kulen forsvant litt etter -litt.

Ikke slik at den ble mindre-og mindre nedover til et knappenålshode, for så omsider å bli usynlig. Nei, forsvinningsprosessen gikk ikke d e n v e i e n .

Kulen beholdt størrelsen. Men den ble mindre-og mindre synlig, eller mer og mer u s y n l i g .

14

Til slutt var den ikke der.

Politifolkene gikk slukøyet bort.

Oss bekjent er det ingen som har forklart hva politimennene i Filadelfia så. Det er et mysterium. Men det er ikke dermed sagt at det er uløselig.

Vi kan gjette på at kulen var utsendt og ble dirigert fra et romskip i «nærheten». At den kommer i klasse med det som her på jorden kalles instrumenter.

Det er mindre sannsynlig at den var noe som et romskip eller flygende tallerken hadde kvittet seg med. Men også dette er selvsagt tenkelig. I dette tilfellet bør vi nok kunne sette alt av jordisk opprinnelse ut av betraktning. Gåtens løsning befinner seg utenfor Jorden.

* * * Det foreligger også en annen beretning om noe lignende, fra årene etter siste verdenskrig.

En troppsjef og to speidere observerte noe mystisk ved Palm Beach i Florida.

De så en hesteskoformet flygende tallerken, omlag ti meter bred. Den lå rolig i luften knapt fire meter over bakken. De tre karene gikk ganske enkelt bort og tok oppstilling under den. Det var tydelig nok en gjenstand som var bygget av et eller annet metall. Den virket solid og sterk. Rundt den merkverdige fremtoningen var det en rad som lyste som tallene på selvlysende urskiver.

Fra tallerkenene falt det ned en kule som, ifølge beskrivelsen, hadde samme utseende som den politifolkene så.

Men denne kulen var likevel av en annen beskaffenhet.

Den klasket direkte ned på troppsjefen. Han hadde ingen vanskeligheter med å konstatere at den var varm. Han ble virkelig forbrent.

Dessuten utsondret kulen en motbydelig stank. Men ellers ble slutten på tildragelsen akkurat slik: - enten forvandlet kulen seg selv til obsolutt ingenting, eller den ble tilintetgjort fra luftfartøyet som steg opp i svimlende fart og forsvant.

* * * *Deerikkealltidstore.*

Nei, de er ikke det. Men de er da flygende tallerkener?

Løytnant Georg F. Gormann i North Dakota Air National Guard så et eller annet mystisk den 1. oktober 1948. Det var sent på dagen så det begynte å mørkne.

Gorman kom i et jagerfly og skulle lande på Fargo flyplass.

Plutselig så han et klart, sterkt lys komme susende tvers over kursretningen han selv holdt. Omlag tusen meter foran ham.

Han ble nyssgjerrig, ga gass og satte etter.

Det var en lysende skive. Men han var ikke mann: for å ta den igjen. Han fløy etter skiven en halv time.

Det var en halvtimes uavbrutt kunstflyging. Fordi den lysende gjenstanden gjorde de mest halsbrekkende sidesprang. Plutselig opp. Loddrette, svimlende stup. Rett til høyre. Rett til venstre. Baklengs dobbeltdohbelt salto. Det var som å kappspringe med en kalv.

Det følte som en befrielse da gjenstanden plutselig spratt til værs og ikke viste seg mer.

I dette tilfellet kan vi muligens si at den lysende skiven ble dirrigert fra et romskip ute i atmosfæren.

Skiven var bo, re femten: centimeter i tverrmål.

Menneskelige tanker som bygger på jordisk mål og vekt, kan vanskelig forestille seg at det var levende styrmenn i en slik liten gjenstand.

Hvis det ikke på andre kloder fins snartenkte og intelligente vesener på størrelse med en norsk stokkemauro, - så var denne skiven nødt til å stå under påvirkning.

Så skal vi nevne en kombinasjon av overtro, frekkhet, løgn, - og undervurdering av nervene hos trenede og dødsforaktende krigsflygere.

Under luftkrigen over Tyskland og Japan i 1944 og 1945 var de alliertes flygere ofte utsatte for store, lysende baller eller ildkuler.

Og det lyktes virkelig overkommandoen, ved en eller annen form for hypnotisk påvirkning, å få flygerne til å tro at disse kulene ble skutt ut fra tyskernes såkalte «ildkulejagere» og fra japanernes «foo-jagerer».

Var virkelig de allierte flygere s. å panisk redde for «overnaturlige» ting, at slike skrøner var nødvendige?

I så fall var det i sannhet det eneste de var redd.

Forklaringen på disse kulers opptreden, ligger sannsynligvis utenfor jorden. Men fra en slik erkjennelse er det jo fremdeles et veistykke av ukjent lengde før vi kommer til det overnaturlige.

I denne forbindelsen skal vi nå ta for oss en hendelse som kan

datofestes.

Ved midnattstid den 29. januar 1952 var et B-29-fly ute på rekognosering over Nord-Korea. Det holdt en marsjfart på 350 kilometer i timen, i 7 til 8 .tusen meters høyde.

· Skytteren. ved bakkanonen og ildlederen foran i flyet oppdaget

omtrent samtidig en kule som lyste med et blålig skjær, utenfor flyet, -forholdsvis nær. Den hadde en diameter på omlag en meter. Kulen fløy side-om side med flyet i fire, fem eller seks minutter. Begge amerikanerne glemte dessverre å se på sine ur. Men dette bør vi ikke bebreide dem. Det er lett å miste selvkontrollen et øyeblikk, under slike forhold.

Men tildragelsen endte imidlertid svært enkelt, - for ikke å si:

- På vanlig måte.

Kulen satte plutselig farten opp, «spurtet» et langt stykke foran flyet, dreide så av i rett vinkel og ble borte.

Her ser vi referert noe som er et særkjenne for slike legemer som kalles flygende tallerkener: - Under fantastisk fart er de i stand til å dreie av i rett vinkel, - eller «sprette» rett opp, -uten å slakke det aller ringeste på hastigheten.

Ingen jordisk flytype kan gjøre noe slikt. Det er en teknisk umulighet. Det ville jo bety at vi kunne skyte rundt hjørner. Vi må ha plass til å svinge.

Denne kulen over Nord-Korea var kanskje ikke skutt ut hverken fra tyske «ildkulejagere» eller japanske «fao-jagere». Ikke fra andre slags jagere heller.

Likevel ble det forsøkt å få skytteren og ildlederen til å tro noe slikt. Men de bet ikke på det. De ga ganske enkelt en god dag i h .v a det var. Kulen gjorde ikke dem noen fortredd, så da var jo alt i orden.

Det er bare så sørgelig at ikke ildlederen ga skytteren ordre om å sette noen prosjektiler inn i den lysende kulen.

Vi undres storlig på hva som da ville hendt? Ville romskipet som dirrigerte kulen ha grepet inn?

FLYGENDE TALLERKENER AV O/GARTYPEN

En av De Forente Staters berømte astronomer hadde en interessant opplevelse den 10. juli 1947. Han var underveis fra Cloves til Clines Corner i New Meksiko, og hadde sin familie med i bilen.

Det var blanke ettermiddagen, men himmelen i vest var skyet.

Klokken nærmet seg fem da de til sin forbauselse oppdaget et cigarformet fartøy som likesom hang mellom skyene.

Cigaren var omlag 75 meter lang og omlag 30 meter i tverrmål.

Hele skipet var lysende, - det tegnet seg klart og skarpt mot skyene.

Hvor lenge skipet hadde hengt der, kan ikke astronomen si.

Men fra det ble sett og til det hevet seg loddrett igjennom skydekket og forsvant, gikk det bare et minutt.

Men nesten øyeblikkelig drattet det ned igjen. Og da begynte det å sveve nordover i et bedagelig sig. Etter noen minutter gikk det inn i en skybanke og kom ikke frem igjen.

Dette romskipet ble sett av en fagastronom som ikke så lett skulle la seg bløffe. To barn i konfirmasjonsalderen, - og konen hans, - satt også i bilen. De så nøyaktig det samme.

Av hvilken grunn bør vi tro at disse fire menneskene hadde interesse av å bringe verden en løgn?

* * * Whitted og Chiles var piloter i flyselskapet Eastern Airlines.

Fra begynnelsen av juni eller slutten av juli 1948 foreligger en observasjonsberetning fra dem.

De var på vingene og befant seg i nærheten av Montgomery i Alabama. Da dukket et kjempestort cigarformet romskip opp ved siden av dem. M-n det ukjente fartøyet lå ikke lenge i ro. Det begynte

snart å sveve rundt flyet.

Hele det fremmede fartøyet var «selvlysende». Et uforklarlig, mørkeblått lys.

Chiles og Whitted mener det var glødende.

Langs sidene flommet klart, hvitt lys ut fra en rad køøyne (ventiler, vinduer.).

Skipet sirklet rundt flyet noen minutter, men fant muligens fort ut at et jordisk rutefly ikke var særlig interessant.

Det begynte å stige, fikk opp eventyrlig fart og var snart usynlig.

Whitted og Chiles' store rutefly var nær ved å vrenge seg rundt som følge av utblåsing fra romskipet.

* * *

Her er det på plass å minne om det som ble sett i Gaillac i Sørvest-Frankrike den 29. oktober 1952. Der var det også et c i g a r f o r m e t romskip.

RINGFORMEDE ROMSKIP

Hvis vi forestiller oss et sykkelhjul som svever i tomme luften, og tenker oss at navet holder seg i centrum uten at eikene er der, - da har vi noe som til en viss grad minner om ringformede romskip.

Almanakken viste l. mai 1952. Klokken viste tjueto tredve.

Da fløy det en ring med mørkt centrum, - nav, - over Ottawadistriktet i Kanada.

De som så på, sier at hele ringkransen utstrålte grønt lys som pulserte eller vekslet med glansen fra nypusset sølv.

Ringene lå meget høyt, men var likevel godt synlig. Derfor måtte den ha enormt tverrmål.

Hastigheten var minst like stor som den vi har oppgitt for snøplogformasjonene over Lubbock i Texas.

Fartøyet strøk nemlig over hele himmelspennet fra horisont til horisont på vel et halvt minutt.

Senere har øyenvitner fortalt at ringen som omkranset navet, sendte ut fosforfarget lys.

* * *

Vår hensikt er å legge stoff til rette for folk som liker å koble av med interessante fenomener.

Vi forsøker så godt vi kan å styre utenom fantasien. Fordi vi ikke har bruk for den.

At sannheten om romskip og flygende tallerkener er fantastisk, - er en helt annen og selvstendig sak. Det kan ikke vi noe for.

I et verdensrom hvor selv lyset med en fart av 300 000 kilometer i sekundet ikke klarer avstandene ved hjelp av milliarder år, - men ganske enkelt kommer til kort, -- der er det virkelig fantastiske ting som likevel er naturlige.

I en verden hvor vi med våre egne øyne har anledning til å se at en motbydelig kålmark blir forvandlet til en sommerfugl, - der bør vi ikke gjøre krav på å være de eneste fornuftvesener.

Hva så med romskip fra andre kloder? Hva er det for noe fantastisk ved dem?

Vi har ikke hatt noen annen grunn for å gjøre utvalget av flygende tallerkener så romslig som det er blitt, - enn den enkle:

- Å vise romskipenes forskjellige typer.

Den mest utrolige modellen er den vi har beskrevet sist: - Sykkelhjul et.

Likevel er ingen av de andre så sannsynlige som nettopp den.

I det solsystemet vi selv tilhører, har vi et «romskip» av sykkelhjulmodellen, - planeten Saturn.

*

Planeten Saturn i forminsket gjengivelse ble også sett av folk som var ute og spaserte en vakker vårkveld i Hamilton, Ontario.

Klokken var mellom 19 og 19,30 da et ringformet luftfartøy **plutselig** ble synlig under himmelen. Noen bestemt størrelse har ingen forsøkt å gjette seg til. Men alle er enige om at den mystiske fremtoningen var «fantastisk stor». Den var synlig i fem minutter, så forsvant den like hemmelighetsfullt som den var kommet. Dette romskipet hadde et mørkt midtparti, - nav, - omgitt av en veldig ring langt utenfor. Ringen fortonet seg først som brunaktig, men skiftet over til blåhvitt. Den roterte omkring midtpartiet. Her kan vi forresten gi opp datoen som vi sitter inne med. Det var den 16. april 1952.

* * *

Til slutt tar vi med en eneste observasjon av ringformet romskip uten navn:

Det hang i snau fem hundre meters høyde over Greenfield Massachussets midt på lyse dagen den 30. mars 1952. Her er det imidlertid ikke snakk om kjempeformat. Det var en roterende ring som lå flat, så himmelen klart og tydelig kunne sees gjennom den. Nede fra bakken ble tverrmålet anslått til omlag femten meter. «Maskinen» reiste seg på høykant. Da viste det seg at det var to ringer med samme tverrmål. Nå ble de altså stående ved siden av hverandre. Himmelen kunne sees mellom dem. Ringenes enkeltvise tykkelse ble anslått til omlag tre meter. De oppførte seg som det bare var en ring. Alle bevegelser foregikk samtidig. Det kan derfor tenkes at det var solide avstivninger som holdt dem sammen. Men noe slikt kunne ikke sees. Plutselig skjøt dobbeltringen fart og føk avsted. Det så ut som den ville komme til å kolliderer med en fjelltopp. Men da den kom dit, stanset den plutselig og ble stående i tomme luften noen sekunder. Så spratt den rett opp, - og vips så var den borte. Det var ikke en lyd å høre. Ringene lyste som nypusset sølv.

* * *

Ellers later det til at «det å se for meget» ikke er det klokeste. I Aftenpostens aftennummer 18. august 1956, skriver Theo Findahl om et besøk i observatoriet på Mount Palomarfjellet i California, hvor de har verdens sterkeste teleskop. Han spurte om observatoriet holdt sannheten om de flygende tallerkener tilbake. Han fikk til svar: «Nei. De flygende tallerkener er løgn og forbannet dikt.» Hva kan vi stille opp mot et slikt svar fra et slikt sted? Intet annet enn å vente og se. I tredje kapittel skal vi legge frem beretninger om flygende tallerkener som gjestet Jorden i gamle dager. Dessuten skriver Theo Findahl i Aftenposten 18. august 1956, at den amerikanske offiser og forfatter, major Donald E. Keyhoe og den amerikanske forfatter Georg Adamski på sitt år offentlig har sannheten om de flygende tallerkener. Men av politiske grunner vil man ikke erkjenne dette.

DEL II

DE FORSKJELLIGE KLODER OG MULIGHETER
FOR LIV - «KANALENE» PÅ MARS - **DYPFRYST**
LIV - DEN SYNLIGE VERDEN ER
KOMMET FRA DEN USYNLIGE

Vi regner med at alle kjenner navn og adresser i vårt eget solsystem. Men, men . . . man kan muligens glemme nærere ting enn de t. La oss derfor repetere :

Nærmest Solen kretser Merkur. Så har vi bare Venus før vi befinner oss på Jorden som sirkler rundt Solen i bane 3.

På «yttersiden» svever Mars i bane 4.

Så følger Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun - - og så Pluto bane 9.

Astronomene mener at Solen holder på noen til. Men de er ikke funnet.

* * *

Forholdene på Merkur er praktisk talt ukjente.

Det hersker tvil om Merkurs rotasjon. Men det er sannsynlig at den roterer med en omløpstid av et par døgn.

Ingen vet bestemt hvor varmt det er der. Enkelte oppgir en eller annen temperatur. Noen nøyer seg med å tyile på alt. Og endelig heter det: --- Merkur er visstnok uten atmosfære. *Det* stemmer over ens med atomfysikken.

Ellers ønsker vi å fremheve at Solens umiddelbare nærhet, alltid vanskeliggjør observasjonene av Merkur.

* * * Venus i bane 2, kan best sammenlignes med en lukket bok.

Til tross for at ingen annen planet kan komme Jorden så nær.

Venus har en stor atmosfære hvor kullsyren er dominerende.

Atmosfæren er imidlertid full av tette skyer som det er absolutt umulig å se igjennom. Av *denne* grunn vet vi, praktisk talt ingenting om de fysiske forholdene på overflaten.

Ingen vitenskapsmann på denne jord er kommet lenger enn

til å gjette hva de mystiske skyene består av. Enkelte perioder sier

man det er sannstøv, fordi planetens overflate ikke er annet enn ørken. Sahara alt sammen.

Til andre tider sies det at skyene består av mikroskopiske iskrystaller.

Fordi planetens overflate er hav. Ferskvann, saltvann,

kokt vann eller brakkvann. Av alle kjente varesorter skal fisk være det billigste på Venus.

Men spektroskopet kapitulerer betingelsesløst overfor skyene Venusatmosfæren. Det svikter totalt.

Og ingen gjetter mer enn virkelige vitenskapsmenn.

Ansikt til ansikt med Venus gjetter de på at temperaturen ligger

et sted mellom + 130 grader Celsius og + 350 grader Celsius.

Man forsøker å slutte seg til om Venus roterer eller ikke. Kanskje, kanskje ikke. Men hvis? Da skjer det langsomt.

I bane 3 kommer altså Jorden, og så Mars som vi gjemmer til slutt.

* * * JUPPITER i bane 5 er betydelig villigere til å la seg granske enn Merkur og Venus.

Til gjengjeld hører Jupiter med til de planetene som utelukker enhver tenkelig form for liv.

Planeten er omgitt av et flere tusen kilometer tykt islag. Og

den er innesluttet i en atmosfære av amoniak og sumpgass.

SATURN, URANUS og NEPTUN ligner Jupiter av beskaffenhet.

Is og giftige gassarter.

Våre kunnskaper om PLUTO ligger så å si på null.

* * * Platen Mars har vært omsnakket siden 1877. Da sendte den italienske astronomen Schiaparelli ved observatoriet i Milano, en melding ut over Jorden, om at han kunne se rette, mørke linjer på overflaten av Mars.

Linjene var opptil flere tusen kilometer lange. Men det besynderlige var at ingen av dem løp helt for seg selv. Enhver linje hadde alltid tilknytning til en annen.

På dette vis ble hver eneste linje en detalj i et sammenhengende nettverk.

Denne påstand fikk alle astronomer og amatører til å rette oppmerksomheten og kikkerten mot Mars.

Schiaparelli snakket forresten aldri om linjer. Han sa konsekvent kanaler.

Ordet lå for såvidt i luften. Hvis ikke han hadde tatt det i bruk, ville det kommet likevel. Det dekket akkurat hva folk ønsket seg.

Til å begynne med var det riktignok ingen andre enn Schiaparelli som kunne se kanalene. Men dette prelet av på samtiden.

Nå hadde endelig folk fått noe de hadde ventet lenge på. En mann som benektet kanalene på Mars, risikerte å bli sperret inne på asyl.

* * * Etter hvert lyktes det også for andre astronomer å se de rette og mystiske linjene på Mars.

Den amerikanske mangemillionæren Lowell gikk inn for saken.

Det kan trygt sies at det ene og alene er hans skyld at folk fremdeles tror det er kunstige (eller naturlige) vanningskanaler på Mars.

Lowell var en inter essert amatør astronom. Ved Flagstaff i Arizona bekostet han byggingen av et velutstyrt observatorium, spesielt beregnet på studiet av Mars. Og i 1909 ble det fra Flagstaff sendt ut et kart over planeten.

På kartet var opptrukket et nettverk av omlag 700 rette linjer.

Lengden stod angitt fra 400 til 5700 kilometer. De hadde også ulik bredde. Den varierte fra 2,5 til 30 kilometer.

Ti år tidligere hadde Lowell satt frem en vitenskapelig teori, klart og presist formulert i følgende ord :

- De rette linjene på overflaten av Mars er vegetasjonsbelter omkring vanningskanaler som fører vann fra de smeltende snømasser omkring polene ut over den tørre overflaten. Mars er altså bebodd av intelligente vesener med en meget stor teknisk dyktighet.

* * * Allerede fra første stund var det noen få astronomer som benektet både kanaler og rette linjer.

Uenigheten og striden begynte for såvidt etter at Schiaparelli hadde offentliggjort sitt ønskede system av enkelt- og dobbeltkanaler.

En av alle tiders dyktigste astronomer, Barnard på Lickobservatoriet, var den første som grep inn. Men ikke offisielt. Stemningen i folket var altfor ensidig oppisket.

Den 11. september 1894 skrev han et brev til Simon Newcomb.

Her sier Barnard at han gjennom lengere tid har observert Mars, og laget tegninger av overflaten ved hver observasjon. Ikke to tegninger var blitt like. Han hadde sett en utrolig mangfoldighet av

detaljer på overflaten. - Men om det gjaldt mitt liv, skriver han,

- kan jeg ikke tro på kanalene slik Schiaparelli tegner dem. Det er min faste tro at kanalene er en villfarelse.

Selv om denne motsigelsen allerede ble framsatt i 1894, så hadde Barnard sblid grunn å stå på. Hans teleskop var nemlig dobbelt så kraftig som Schiaparellis. Hans observasjoner ble dessuten utført adskillig mindre lufturo.

Barnard var i virkeligheten den første som så Mars slik den kan sees av astronomer idag. Med våre aller nyeste hypermoderne instrumenter.

Men resultatet ble bittert for Barnard. ' Storparten av tilliten og sympatien gikk til Schiaparelli.

Faglitteraturen om Marskanalene, bare fra de ti første årene etter Schiaparellis «store oppdagelse», er lass nok for et høyfjellslokomotiv.

Hver eneste bokside støtter opp under Schiaparelli.

Og så kom altså Lowell som gullkuppelen på katedralen.

* ~ * *

Vi bør ha klart for oss at Lowell og alle som trodde på ham, *visste* hva de kom til å oppdage når de rettet kikkerten mot Mars. Det var umulig for dem å se annet enn det de ønsket. Som regel finner vi jo *det* vi leter etter. Har vi mistet follekniven, finner vi hverken lommeur eller portemone. Enten finner vi kniven eller ingen verdens ting.

Ved Mount Wilsonobservatoriet i California hadde de nettopp i 1909 fått ferdig sin 60-toms reflektor. Slik . at professor Hale og hans medarbeidere var blant de vantro som observerte Mars.

* * * I Meudonobservatoriet ved Paris arbeidet Antoniadi med sin 33-toms refraktor. Han var også blant dem som hadde gjennomskuet Schiaparellis feiltagelser og Lowells spekulative bløff.

* * * Professor Hale oppførte seg nøyaktig som Barnard 15 år tid. ligere. Han holdt seg i dekning for offentligheten. Han sendte alle sine slutninger i brevform. Til noen få kolleger. Blant dem var Antoniadi og W. W. Campbell.

* * * Den 3. januar 1910 kunngjorde Antoniadi «DE FORENDE KONKLUSJONER OM MARSOVERFLATEN»,- på vegne av seg selv og Hale, Adams og Abbot, Babcock og Douglass, Ellermann og Fath, Seares og St. John.

Dette dokumentet som Antoniadi tilstillet offentligheten for snart 50 år siden, er så å si femti år forut for sin tid. Vulkaner er riktignok kommet i tillegg, men ellers viser Mars-overflatens detaljer seg å være nøyaktig slik som Antoniadi og de ni andre uddødelige vitenskapsmennene beskrev dem.

Felleserklæringen er selvsagt historisk. Enhver kvalifisert astrofysiker av idag, støtter uforbeholdent opp om de ti. Det er da også en storlagen overenstemmelse mellom .dette og de ordene Antoniadi for egen regning føyde til -- etter den egentlige fellesuttalelsen: - Det er å håpe, at ovenstående brev vil fjerne den siste tvil med hensyn til den sanne karakter av avtegningene på planeten. De små refraktorers spinkle vitnesbyrd er veket for kjempeinstrumentenes avgjørende bevisførsel, og teleskopene i Princeton, på Lick, Yerkes, Mount Wilson og i Meudon har avgjort spørsmålet for alltid.

* * * Det regelmessige nettverk av kanaler på Mars var summen av tre elendige faktorer:

- 1) mindreverdige instrumenter,
- 2) uro i Jordens luftlag,
- 3) observatørens bevisste forsøk på å vinne popularitet ved å la «folket» få det «folket» ville ha.

* * *

I Mars 1924 ble Mars tatt under intens og langvarig gransking av Peace, som studerte planeten gjennom Mount Wilsonobservatoriets berømte 100-toms teleskop. Peace skrev dengang: - Det er tider da en geometrisk struktur kan dukke opp på planeten og endog bli fotografert. Når luftforholdene bedrer seg, oppløser denne struktur seg imidlertid i de former som er velkjente i naturen.

* * *

Verdens beste teleskoper brukt i de best mulige luftforhold har utslettet kanalene på Mars.

* * *

I 1948, 1950 og 1954 ble Mars studert av Gerard P. Kuiper med Yerkes-observatoriets 82-tomsteleskop. Kuiper var heldig og fikk granske planeten under sjeldent

gode luftforhold, - og med forstørrelser på 660 og 900 ganger. Ikke en eneste gang fikk han se en lang, smal kanal, eller et nettverk av «utviskede kanaler»

Han er personlig overbevist om at kanalene på Mars enten skyldes observatørens godtroenhet eller bevisst bløff ..

* * *

Planeten Mars kommer av og til forholdsvis nær Jorden. Avstanden er da mellom 55 og 56 millioner kilometer. På samme tid er den synlig i hel størrelse. Fullkomment flombelyst av Solen. Venus kan komme nærmere, men da ser vi bare en tynn sigd av den.

Bortsett fra Månen sier det seg nesten selv at Mars er den kloden vi vet mest om. Den er syv ganger så stor som Månen, men bare syvendelen av Jorden.

Døgnets lengde er omtrent som her. Men Mars trenger to år på å gå en gang rundt Solen. Aret, og dermed årstidene, blir altså dobbelt så lange som her.

Vi kunne ramse opp mange slike data. Men de interesserer oss på sett og vis mindre.

Det er overflatens stadige forandringer av farger som er så fengslende.

Fargeskiftingene foregår nemlig for en overveiende del i takt med de vekslende årstider. Og når vi spør om det er liv på Mars, må det nettopp være i årstidenes markerte avspeiling vi har muligheter for et eller annet svar.

* * *

I grove trekk har overflaten tre forskjellige typer av områder:

- 1) store, lyse, gule partier som aldri skifter farge eller størrelse,
- 2) store mørke partier som veksler i farger, og tildels i størrelse,
- 3) en stor og hvit kallott rundt hvert polområde. Kallottene skrumper inn og blir nesten borte når vedkommende pol har sommer. De vokser frem igjen om vinteren.

* * *

Det vi mener med fjell, fins ikke på Mars.

Her kan vi gjerne skyte inn at det på Månen er massevis av fjelltopper. Den høyeste 8800 meter, altså jevnhøy med Mount Everest.

* * *

Den russiske astronomen G. Tschouvarov var den første som fotograferte Mars gjennom forskjellige slags lysfilter. I 1950 studerte han Mars fra et observatorium i Pamirfjellene. Med et 40 centimeter linseteleskop, - Sovjet-samveldets største.

Tschouvarov mener Marsvegetasjonen er den samme som på Jorden.

Ha'll påstår at andre slutninger er fremkommet som følge av at Mars alltid er blitt fotografert med infrarødt filter. Og da blir vegetasjonen på Mars svært mørk. Med samme filter blir vegetasjonen på Jorden nærmest hvit.

Etter hans mening må årsaken være at klimet på Mars er betydligere enn på Jorden. Derfor kan ikke planetene på Mars kaste de infrarøde strålene tilbake, slik som Jordens trær kan. Vegetasjonen på Mars gir ikke fra seg de infrarøde strålene

som utgjør halvdelen av sommervarmen, fordi plantene må suge til seg og oppbevare disse strålene for å kunne overleve vinteren som er dobbelt så lang som på Jorden.

* * *

På grunn av denne teorien har russerne konstruert en ny vitenskap som heter Astrobotanik. Folk som arbeider i den nye vitenskapen, studerer vegetasjonen i høytliggende områder på Jorden.

* * *

En vesentlig innvending mot vegetasjonen på Mars, er ellers den) at hvis vi forsøker å analysere dens grønne fargetone med spektroskop, så mangler spektret en del røde linjer. Disse strålene

beholdes nemlig (absorberes) av klorofyllen, den grønne substansen i plantene.

De russiske astronomer .og astrobotanikere i Pamirfjellene forsøker å motbevise observasjoner som tyder på at det ikke er vegetasjon på Mars. (Det kan nemlig tenkes at fargeskiftingen har andre årsaker) .

Tischov og hans medarbeidere hevder at spektret til plantene på Mars ikke har noen klorofyllabsorbasjon.

Slik er det også med -plantene som vokser i stor høyde over havet her på Jorden: -i rått klima har heller ikke høyfjellsvegetasjonen noen klorofyllabsorbasjon, eller i et hvertfall nesten ingen.

Dette kaller russerne: - «plantenes tilpasningsevne overfor kulde». Og dette har igjen sin gyldighet både hos planter som holder seg grønne om vinteren, og de som mister bladene.

Slik forsøker Tischov å underbygge sine teorier om planteliv på Mars.

Han har ellers hatt vanskeligheter med å forklare den lyseblå og mørkeblå fargetonen i Marsvegetasjonen. Men han antar at også dette skyldes at plantene mangler klorofyllabsorbasjon. Han sier:

- Hvis 'plantene trekker til seg sterke røde, gule, orange og grønne stråler, så vil lyset som kastes tilbake fra blader og nåler bli lyseblått, mørkeblått eller fiolett. Dette er bevist ved undersøkelser i Pamirfjellene.

Derfor er Tischov overbevist om at det fins planteliv på Mars.

Men han poengterer at det er høyere klorofyllgehalt i plantene der, enn på Jorden.

Han minner om at middeltemperaturen i Versjojansk i ØstSibir er lavere enn på Mars. «Men likevel», sier han, «fins det på tross av det rå klimaet, store skoger i Versjojansdistriktet, ----' med over 200 forskjellige slags planter. Og når det virkelig er vegetasjon på Mars, kan vi regne med at det også lever dyr der».

29

Der hvor det er dyr, der er det også

Hvis Tischov har rett kan det være en svak mulighet for at det også fins intelligente vesener på Mars. Vi understreker ordet *svak*. For det er en uhyre avgrunn mellom satellittbyggende mennesker og dyr i skogene. Men det mulige er kanskje like grenseløst som verdensrommet?

* * * Det er riktignok ene og alene fargeskiftingen som gir grunnlag for en vegetasjonsteori.

Det er .da heller ingen som tar absolutt avstand fra Tischov.

Det går ikke an å si at det foreligger direkte uoverenstemmelser.

I bunn og grunn er det nærmest tvert imot. Det har lenge vært alminnelig mening at de mørke partiene kan være arealer som er dekket av vegetasjon. Men andre muligheter blir holdt under stadig nøyere gransking. For eksempel på grunn av kulde. Og på grunn av ubetydelige mengder surstoff i Marsatmosfæren. Og fordi det, på den annen side, er altfor meget kvelstoff og kuldioxyd den samme atmosfæren.

Det er ikke en selvsagt ting at Marsovertlaten har planteliv.

Og sannsynligvis var det vulkanhypotesen som skapte den første *alvorlige* tvilen. Og denne hypotesen er igjen meget eldre enn mange vet. -

Allerede i 1909 og 1911 ble det påstått at gigantiske vulkaner var i virksomhet på Mars. Senere er det gjort flere iakttagelser som støtter vulkanteorien.

Det vi tror er vegetasjon - *kan være vulkansk aske*. Den hvirvles opp av stormer som blåser inn over ekvatoregnene, fra polene. Askeskyer som dekker tusenvis av kvadratkilometer, daler ned på bakken og dekker like store arealer.

* * * Her må det innskytes at det utvilsomt er kolossale ørkener på Mars. Støvskyer fra dem fyller muligens «luften». Det sies at støvstormer

forekommer ofte. Slike skyer har en gul farge.

Den blågrønne fargetonen kan oppstå ved at askelag påvirkes av kuldioxyd og vandamp. Slik kjemisk omdannelse kan visstnok foregå i takt med årstidene.

* * * Hvis Mars virkelig er en typisk vulkansk planet, kan det komme ukjente stoffer opp i dagen.

* Ingen av disse formodningene behøver å ha noen forbindelse

med det «riktige». Ikke engang vulkanene. Det er ikke helt sikkert at de er der. Alt er bare teorier. Og de er mer eller mindre godt fundert. Som oftest mindre.

Derfor er teorien om at fargeskiftingen kommer fra vegetasjonen, like aktuell. Men alle untatt Tischov, mener at mennesker *ikke kan* leve på Mars. Heller ikke høyerestående dyrearter.

Det er vitenskapsmenn som tar så sterkt i at de påstår:

«Selv ikke den lavest stående vekst i Jordens flora, vil kunne leve på Mars.»

· · Derimot har ennå ingen ansvarlig vitenskapsmann sagt: «På Mars fins intet liv.

Det er mulig at livet kan danne former som vi på Jorden ikke kan forestille oss.

Når alt kommer til alt er kanskje lyssignalene som omtales i neste kapittel, de «sikreste beviser» på at Mars kan være befolket.

Vi bør ikke regne med å få vite noe ;mer, før vår første Marsekspedisjon kommer hjem igjen. Om en ti års tid.

* * * Overfor en gåte som livet, burde kanskje vi på Jorden være tøyelige.

Her fins det nesten ikke umuligheter som livet gir tapt for.

Her er liv i polaregnene og i ørkenstrøkene. I jord og i vann.

Plantene vokser nede i selve havet, og oppe på høyfjellet.

Forholdsvis høytstående skapninger overlever vinteren, under snø og i snø.

For å sette saken på spissen skal vi minne om, at det er funnet organismer som lever og trives i smeltet asfalt med opptil 200 varmegrader.

Forøvrig kan enhver, ved å tenke seg om, finne eksempler nok.

Det beste eksemplet ligger kanskje i oss selv. En «forkjelet europeer» kan omplantes nærsagt hvorsomhelst, - og overleve de utroligste forhold.

* * * Vi har selvsagt behov for fantasien. Men alene den tilpasningsevne som livet legger for dagen her på kloden, er i seg selv fantastisk nok. Og det er ikke oppdaget at det er anvist grenser *spesielt* på dette området.

Med disse tankene som bakgrunn, blir det sannsynlig at det bor intelligente vesener på Mars. Hva man enn tror, så kan alt være like riktig.

Vi har gitt Marsvegetasjonens gåte stor plass. Av den selvlysende årsak at vi på Jorden ikke kan leve av å spise hverandre.

I den ene enden av dyreriket må det være næringstilgang utenfra.

Vegetabilske livsformer må være de første som oppretter brohoder og besetter en klode. Vi regner med at dette gjelder for Mars så vel som Jorden.

Der som her må naturligvis liv være en uhyre komplisert kjemisk prosess.

Selv om vi bare tenker på det håndgripelige stoffet, så må en levende organisme betegnes som en meget innviklet maskin.

Hvorledes blir en slik maskin bygget opp her på Jorden?

* * * Prosessen som frembringer en livsform er avhengig av meget innviklede molekyler, r. led hundrer og tusener av atomer. Her spiller, så vidt vi vet, kullstoffet hovedrollen. Det står

r.:mlig i en særklasse blant grunnstoffene.

Først og fremst har det en overordentlig stor evne til å danne stabile forbindelser mellom kullstoffatomene innbyrdes. Men dernest, - og dette er vel det viktigste, - er kullstoff d e t e n e s t e g r u n s t o f f som kan gå sammen med andre grunnstoffer og bygge opp uhyre innviklede molekyler.

Kullstoff kan danne mere enn 300 tusen forbindelser med andre grunnstoffer.

Alle de andre grunnstoffene kan t i l s a m m e n ikke inngå flere enn 30 tusen forbindelser innbyrdes.

* * * Kullstoffet er altså absolutt alene om å kunne inngå de høye stkompliserte kjemiske forbindelser. Og absolutt alene om å kunne skape slike innviklede molekylersom danner liv.

Deretter organiseres molekylene til innviklede sammensetninger av en rekke stoffer, - til organismer, - til arter av liv.

* * * En klodes fysiske og kjemiske forhold må altså være slik at: kullstoff kan organisere molekyler av den spesielle typen som er betingelsen for organisk liv. 'Med de!

Med de! l'hevede ordet for hold mener vi at kullstoffet må [unne finne de andre spesielle grunnstoffene i en passende temperatur, på en klode hvor det dessuten må forekomme vann.

Så kommer vi til den uundgåelige betingelsen at levende vesener - organismene - absolutt behøver surstoff.

Vi gjør spesielt oppmerksom på at vi utelukkende regner med liv i den forstand vi kjenner det her fra Jorden. Her har i et hvertfall fritt surstoff en helt avgjørende betydning.

Det frie surstoff utgjør 20,8 volumprosent av Jordens atmosfære, - mens for eksempel kullsyre forekommer i minimal målestokk.

På Venus er derimot atmosfæren mettet av kullsyre. På Mars består atmosfæren hovedsakelig av kvelstoff og kuldioxyd.

* * * Har vi noen forklaring på denne forskjellen?

Ja, vi tror at vi har det.

Ulikheten må være forårsaket av et eller annet.

Herav følger at den ene atmosfæren må være «naturlig» (i betydningen opprinnelig), mens den andre er «kunstig».

Og jo mere vi overveier saken, dess «sikrere» blir vi på at atmosfæren på, for eksempel Venus, er den naturlige.

Men hva er det som er årsaken til forskjellen mellom Venus og Jorden?

Jo, det må være livet selv som i løpet av en stor del av Jordens alder, har spaltet vår atmosfæres opprinnelige, enorme, kullsyremengde i kullstoff som ligger bunnet i levende og døde ting, og i surstoff som altså utgjør femtedelen av atmosfæren.

* * * Surstoff vil ikke kunne holde seg i fri tilstand gjennom lange tidsrom. Det har en altfor stor tendens til å inngå forbindelser med andre ting. Det er således surstoffet som er skyld i at noe rustet. (Rust kan være en like god forklaring som noe annet, på den røde og brune fargen i Mars-overflaten). Halvdelen av Jordens «jordskorpe» er surstoff.

Det er bare i plantene og trærne på Jordens overflate at den stikk mot selve prosessen finner sted.

Med en til visshet grensende sannsynlighet mener vi å kunne si at det i naturen enegale er vegetasjonen som først spalter kullsyren, - og senere produserer fritt surstoff som er en absolutt livsbetingelse for dyr og mennesker.

Her ser vi betydningen av å kunne bevise at det er vegetasjon på Mars. For ikke å snakke om skog som russerne ved Pamir-observatoriet foreslår. Fordi vi faktisk mener å kunne bruke så store ord som: -SKOGEN MA KOMME FØRST.

Skogen må kle fjellet. Så følger andre livsformer etter.

Og en ting til, - en meget viktig ting: Hvis det ikke er vegetasjon på Mars, så kan heller ikke de flygende tallerkener komme derfra.

* * * Men, ... her må virkelig være et men. Vi har på følelsen at det mangler et eller annet.

La oss se.

Jo, - er det ikke så at organismer bygges opp av innviklede molekyler, og dermed har vi livet der?

Akkurat.

Men er ikke det i snaueste laget da? Det skal da vel mere til?.

Selv om det sikkert er en prestasjon i og for seg, å montere organismer av innviklede molekyler.

Men sel ve li vet ?

Endog plantene har et livsløp. De fødes, lever og dør. Gjør kullstoff det?

Hvor kom den første livsgnisten fra?

Selv plantene har en viss grad av evner og vilje. De har en slags adferd. Det går nesten an å si at de er istand til å utføre de fornuftshandlingene de har bruk for. Er noen av de innviklede grunnstofflegeringene .de er bygget av, i stand til det?

* * * Hvor, når og hvorledes ble atomer og molekyler bevisste?

* * * Har vi løst dette problemet hvis vi finner ut at det er liv på fremmede kloder?

LIVET i livet, hvor kommer det fra? Inntil vår første ekspedisjon vender hjem fra Mars, hvor rette vedkommende er forelagt spørsmålet, må vi nøye oss med det vi ser her på Jorden.

Hvor vanskelig saken egentlig er, kan vi bare forstå når det går opp for oss, at det ikke hjelper å ha en uendelighet av livsformer og underarter av dem igjen, tett innpå oss.

Vi har ennå ikke løst livets gåte her på Jorden. Men kanskje det nettopp er derfor vi må skynte oss til Mars? Selv om det bare er i tankene, så må vi til Mars, for her hos oss er det helt håpløst.

Innbildninger og drømmer ja. Det er mere næring i en tankeskapende forestilling enn i en hel sekk brød. La oss derfor koble av

litt, her i romskipet vårt. La oss hygge oss en stund, med en tankeflukt tilbake til Jorden. Og la oss drømme at vi foretar en reise

på Jordoverflaten, mens vi er der nede. Vi avlegger besøk hos eskimoene. Og for å gjøre denne forestillingen fullkommen, er vi de

34

første som besøker dem. Vi er altså de første ikke-eskimomennesker .de har sett.

En av oss har med seg et granfrø, og tilfeldigvis får eskimoene se det. Dermed har de fått sin første viten, sine kunskapers urselle.

Man vet nemlig ikke hvorledes man livberger seg, det gjør man instinktivt. Her er eskimoenes første lærdom: - «Aha! Slike ting fins det altså også her på Jorden». ..

Men at .det også fins - s l i k e t i n g som den kjempegranen vi tok frøet fra, det vet ingen eskimo. Vi er jo de første som besøker dem. De får heller ikke se en voksen gran noen gang. Og det er like umulig for dem å danne seg et bilde av en gran, som det er for oss å forestille oss mennesker som kan leve i atmosfærer hvor det ikke er surstoff. Men det vanskeligste er at eskimoene ikke tror på granen når vi beskriver .den.

Og før vi dukket opp gikk de og spekulerte på om det var bebodde steder andre steder på Jorden.

I forhold til menneskehetens alder er det ikke lenge siden europeerne var totalt uvitende om Amerikas eksistens. Og det var en betydelig del av deres egen klode. Vi minnes dette og forstår eskimoene.

Men så vekker det i oss. Den ene blant eskimene (antagelig en dust) er nemlig så uoppdragen at han spør: - «Hva kom først til dere da? Gran eller frø?» Og merkelig nok. Hele eskimostammen virker interessert, og venter på svaret. Vi har ikke annet å gjøre enn å gå. Vi glemmer å takke for gjestfriheten.

Vi har nok å gjøre med å fordøye den sannheten at et kjempetre og et frø fra treet er ett og det samme.

Og aller helst skulle vi jo selv gjerne finne det vesen som kan fortelle oss hvor det første frøet kom fra. I mangehundre årtusener har menneskene sett både trær og frø, men ennå har ingen kunnet svare på et så infamt spørsmål. Uff. De må være noen ekle folk, de Eskimoene.

* * * Dette lærte oss hvilken kolossal forskjell det kan være på ett o g d e t s a m m e.

Hvilket uendelig lite fnugg kan ikke da alle ting være i sin opprinnelige kjerne.

* * * I tankene går vi omkring og sanker inn et frø fra all Jordisk vegetasjon: - Planter, gress, rotfrukter, trær, moser og lav, osv. osv. inntil hver art er tatt med. Det lot seg kanskje gjøre å få hele herligheten ned i en bøtte? Med kokosnøtten ved siden

En hval kan bli stor. Men det begynner med et lite egg pluss noe enda mini'.re.

En elefant utvikler seg fra et for det blotte øye usynlig ingenting.

Likevel er et slikt ingenting og en elefant ett-og det samme.

For alt vi vet kan hele Jordens dyreliv få plass i en tekopp.

* * * Den synlige verden ble skapt av den usynlige.

Av intet.

* * * Aldri har en teori kommet så nær sannheten, som d e n n e t e o r i e n: Stoffet som verden skapes av er så tynt i forhold til luft, - som almindelig teknisk vakuum i forhold til bly.

* * * Bakenfor d e r må det også ligge en eller annen form for stoff som er enda tynnere. Og et trinn til, og et til i det uendelige. Og selv om vi her har møtt en u fattelig sannhet, skal vi ikke gi slipp på det gripetaket vi har fått i den innerste og siste sannhet: - At liv kommer av liv.

* * * Frøet er som sådant en stoffklump. Det er imidlertid en spiker også. Men den blir aldri et spett. Begge er håndgripelige. Men i frøet bor det noe som ikke fins i spikeren.

Og det er dette noe som bor i frøet, som folk kaller liv.

Hvor kommer det ifra og hva er det?

Hvor langt ut i ingenting vi enn følger de små frøene, vil alltid det samme livet være å finne i dem.

Hvorledes og når er dette liv kommet inn i .den lille partikkelen som heter blomsterstøv?

Det usynlige som bor i det lille støvfugget, bringer altså frøet til å vokse. Det minner om gjær. Derfor kan vi til en viss grense forstå Jack London, når han tror at li:vet bare skyldes en gjæringsprosess i materien. At liv, med andre ord, ikke er annet enn en slags sykdom som angriper enkelte klo.ders overflater. Noe i likhet med skurv på et eple, rust på en maskin eller meslinger på en barnekropp.

* * * Dersom vi beslutter oss til det, kan vi n e k t e l i v e t å gjøre frøet til et tre. Vilje er altså sterkere enn liv.

Den uundgåelige konsekvens av denne kjensgjerningen må bli den endegyldige sannheten at en eller annen form for ånd (vilje)

er livets overordnede. At dette gjelder universet, perspektiv, sier seg selv.

* * *

verdensrom-

Vi kan stanse utviklingen fra egg til menneske, fra føll til hest. Når dette er gjort sier folk at «egget er drept», ~ «fålan er dau». Nå er det slutt. Det er ikke mere.

Forholder det seg slik?

Neppe.

At frøet og treet, barnet og mennesket er boliger for usynlige vesener, er hevet over tvil. Det er så enkelt at alle kan fatte det.

Vi er hylstre med abstrakt innhold.

* * * Hvor blir .det av det usynlige som forlater det synlige?

Ytterst ute eller dypest. nede må det ansees for umulig at liv og stoff er ett-og det samme.

Energi og stoff er samme substans.

Men begrepene forvrenges av smålige, nærsagt menneskelige hensyn.

Liv og ånd er ett-og det samme.

* * * U dødeligheten er tydelig og direkte iøynefallende.

Her er intet annet enn formene som forgår.

Den amerikanske geolog Charles Lipmann offentliggjorde i begynnelsen av 1920-årene, resultatene av sine forskninger i dype jordlag.

Lipmann kunne da legge frem bevis for at det fins spiredyktige bakterier i de lag som stammer fra jordens oldtid.

De stenprøvene Lipmann undersøkte, stammet fra det avsnitt i Jordens alder som kalles C'ambrium. Dette er navnet på Jordens nesteldste tidsalder. Etter geologenes oppgaver er det gått 700 millioner år siden dengang.

* * * Da den russiske forskeren, professor Krawkow, i 1922 offentliggjorde sine eksperimenter, trodde mange at han serverte en sisteklasses spøk, - eller at han var begynt å bli rar.

Krawkow sto frem og fortalte at avhugne fingrer av menneskelig levde i flere måneder når de ble gjennomspylt med en næringsoppløsning. Blodkarene i likfingrene reagerte overfor legemidler, og neglene vokste.

Avskårne kaninører som var blitt tørret i svovelsyredamp i et

37

varmeskap til de nesten var forkulfet, frisknet til igjen og viste mange vesentlige tegn til liv.

Som sagt: - Man trodde litt av hvert-om Krawkow.

Men all tvil ble slått ned.

De prøvene som ble gjort for å kontrollere professor Krawkows forsøk, beviste at hans påstander var sanne.

Man trakk all fuktighet ut av en tarm fra et nyfødt dyr, så den skrumpet inn til mumieaktig tørrhet. Deretter ble tarmen lagt i vannholdig saltoppløsning, og den våknet til nytt liv. Ja, den ble endog istand til å fordøye eggehvite.

* * * Professor Waarburg påviste omkring 1930, at det i en tusen år gammel mumie var åndedretsfermenter i full virksomhet. I mumiens hjernesubstans, som for et levende øye ikke lignet annet enn støv, fant man ennå aktive vitaminer som man helbredet rotter for «engelsk syke» med. ,

Flere andre eksperimenter ga lignende resultater.

Kreftsvulster lever således like godt etter at de er tørret, og danner siden kraftige og ondartede svulster når de blir innpodet i dyr.

* * * Tankene som fremkom etter Krawkows og Waarburgs publikasjoner førtes videre av vitenskapsmenn på andre felter.

De som forsker Verdensrommet har nemlig svart ja på spørsmålet

om livsspirer kan være ført til Jorden fra en fjern klode.

-o- 273 grader Celsius som er det absolutte nullpunkt, virker bevarende på for eksempel et stort antall bakterier. Og vitenskapen mener at temperaturen ute i «det tomme rom», nettopp er -o- 273 grader Celsius.

Var det mulig å dypfryse et levende menneske tilstrekkelig fort nok, ville det som en isklump leve uendelig. Om for eksempel en million år kunne man tine- og livne det opp igjen, la det se seg omkring, la det fortelle om forskjellen mellom «dengang og nå», - og så skjokkdypfryse det igjen, vekke det om en million år osv. osv. osv.

* * * Kulden i det tomme Verdensrommet tar godt vare på livsfunksjonene i slike usynlige vesener som livsspirer.

Gjennom milliarder år kan de sveve rundt i Universet. Så snart de kommer inn i en klodes atmosfære, får de øyeblikkelig sin livskraft og spireevne tilbake.

Opphavet er usynlig. Og blir det kan skjedd bestandig Men tenk på vi ligger den. Hvem har sett den? Den er likeså lite et begrep som elektrisiteten. Og den er da virkelig nok i «Den Elektriske Stol».

Det kan nevnes mer som er uhandgripelig som stoff, men likevel røper sin eksistens ved den kraft hvormed det herjer iblant oss, i oss og med oss.

Interesse og lyst er sterke krefter. For ikke å nevne den usynlige kjempen som pisker dyrene sammen over milevide ødemarker i parringstiden.

Her er nok av skjulte krefter klint innpå oss.

Hvorfor kan det så ikke flyte en kraft omkring i Verdensrommet?

En kraft som er selve livet hvorav alt kan være oppstått.

Et sted fins det en vegg. Et skille som ingen ser. Og trolig er det større ting på andre siden enn på denne. Til enhver tid strømmer det noe derfra og hit. Men hvor vidt det trekkes noe tilbake igjen? - Ja, se det har alltid vært det vanskeligste av alle de såkalte klassiske spørsmål.

* * * Hvor blir det av det livet som forlater en gran, en hest, - et menneske?

.Kanskje vi på den andre siden av den usynlige veggen har den egentlige verden? I såfall må liv og bevissthet være ett- og det samme. Men det foreligger mnage forskjellige oppfatninger om dette. Bare les hva for eksempel Wildenwey skriver:

«Død og liv på ny her nede,
kommer ingen himmel ved.

Det er Jordens gru og glede
nu og i all evighet».

* * * Hvem vet?

Kanskje denne verden bare er kjøkkendyngen eller søppelkastet.

Så skulle da ikke vi være annet enn mark i denne dyngen.

Og hipp-om happ kunne det bli, hvis vi ikke har mere enn to muligheter å velge mellom. Den andre muligheten må da være den som en stor tenker har pekt på: - «Jorden er de andre klodenes sinnssykehus».

Vi tok dette fyndordet med for å vise hvor lett det er å hoppe ut av vanskeligheter, når man bare er åndrik nok.

* * * Det fikserte besøk hos eskimoene, og de mange tanker, antagelser og spørsmål som fulgte etter beskrivelsen av Mars, tok vi

med for å vise hvilken løvtynn is vi går ut på når vi ikke lenger holder_ oss på Jorden.

* * * Men summen av menneskehetens viten og intelligens arbeider idag på spreng for å komme løs fra Jordens tiltrekningskraft. Først til Månen. Så til Mars og kanskje Venus. Endelig til kloder i andre solsystemer.

Selv om vi bare kom oss til månen, ville vi sikkert få en helt annen oppfattelse av naturprosessene og deres lovmessighet, enn vi får her på Jorden.

Og det er heldigvis en selvsagt ting at mennesker kommer til å besøke både Månen og Mars. Vi har hatt besøk derfra så ofte at det er en skam at vi ikke gjør gjengjeld. Vi bør sannelig ta oss sammen og komme på høyde med de andre.

Og nettopp derfor skal vi innfri det løfte vi ga i slutten av første del.

Vi kommer nå til å legge frem beretninger om flygende tallerkener som besøkte Jorden i gamle dager.

Vi lover å ta oppgaven like alvorlig som romskipsbyggerne i vest og øst. I bunn og grunn er det bare en gradforskjell mellom dem og oss.

40

DEL III

TALLERKENER OG SIGNALER I GAMLE DAGER

- /NV ASJON FRA VERDENSROMMET?

RADIO VENUS KALLER •..

Ved en forglemmelse må rette vedkommende i Sambandstatene ha unnlatt å sette munnkurv på flygeneral Samford.

Han skal ha sagt: «Åtti prosent av alle iakttatte gjenstander kan forklares på naturlig måte, tyve prosent forblir uforklarlige». -

En general må i almindelighet ha fullmakt for å kunne uttale seg på overkommandoens vegne. Og en ting til: - En. general bruker vanligvis ikke være løsmunnet.

Vi for vår del kan aldri forandre vår overbevisning om at de flygende tallerkener . absolutt forekommer. Allerede på nærmeste trinn under høyeste plan er det altfor mange fagfolk som medgir at iakttagerne virkelig må ha sett det de beretter om.

* * * Her i Norge har vi blant andre forskningssjef professor Leif Harang.

Han uttalte i «Aftenpostens» Nyttårsnummer 1953:

«En ting er sikkert) nemlig at en meget stor del , av observasjonene må sjaltes ut som illusjoner. Så kommer en hel del observasjoner av kulelyn og lignende fenomener. D e t er utvilsomt reelle observasjoner. Så har man en rekke observasjoner) særlig eiendommelige fra fly) synes jeg. Her kqmmmer man inn på atmosfæriske forhold som kan føre til meget bedrageriske resultater. Alt dette er naturlige forklaringer på disse mystiske fenomener. Spørsmålet er da: - Fins det en rest tilbake av pålitelige observasjoner? Her spiller etter mitt skjønn den subjektive vurdering inn. Jeg føler meg ikke kompetent til å treffe en avgjørelse for meg selv engang) - hvorvidt det fins en sum av virkelig pålitelige observasjoner som ikke kan forklares ut fra kulelyn osv. Det er mulig andre som har studert fenomenene i embets medfør bedre kunne treffe en avgjørelse på dette punkt. Jeg tror vi må kunne si ut fra dette at det vel er almindelig enighet om at det ikke er en stor rest)

41

men dog en rest) - tilbake a.v obseI-vasjoner av flygende tallerkener som ikke kan forklares på den måten.

Hvis vi antar at det er en virkelig reell rest tilbake av observasjoner av flygende ta.llerkener) - hva er så disse ting?»

* * * Dette var forskningssjef professor Leif Harang.

* * * Ingeniør Ingolf Ruud har sagt: - «Med hensyn til kulelyn, så

er dette et absolutt uforklart fenomen». Vi tilføyer: Har kulelyn noe med de flygende tallerkener å gjøre? Kan det være forarbeidede «instrumenter»?

* * * Vi ser helt og holdent bort fra spørsmålet om hva de flygende tallerkener er bygget av, og hva slags drivstoff de bruker. Vi har bare interesse av fenomenet i og for seg: - Luftfartøyer av en type som er fullstendig fremmede for Jorden.

Vi må ikke vente oss noe som helst fra sjefene og observatørene ved Jordens store observatorier. Det ville bli kaos i et hvilket som helst samfund, hvis ikke, så fremtredende folk hadde streng taushetsplikt.

Derfor er det meget viktig at amatørforskere snart bringer helt på det rene h v o r l e n g e og hvor ofte flygende tallerkener virkelig har besøkt oss. De bør granske alle tilgjengelige rapporter og sette seg grundig inn i stoffet. Derest bør de følge intenst med hva som foregår i vår atmosfære idag.

Det er grunn til å tro at løsningen ville komme på denne måten.

Vi må ikke sove i håpet om at et romskip plutselig vil lande og invitere noen ombord. For ikke å si: - Med seg hjem. Når ikke dette er gjort for lenge siden, vil det neppe noensinne skje. Besøkene har nemlig pågått gjennom århundrer.

* * * Absalon Pederssøn var slottsprest i Bergen. I tyve år, fra 1552 til 1572 førte han sine dagbøker med pinlig nøyaktighet og sirlige fjærpennskrift. .

Den 11. april 1577 har han skrevet:

«På denne dag at aften så ieg Absalon Persson it underligt tegn offuer Ask, rundt som en soel, oc icke dog så stort, med huide stribe in udi, som forvandlede til blodsfarue, siden begyntis med en sort bielke oc gick op effter, siden begynte to røde bielker, den ene mit udi oc den anden ofuerste, siden forsuunde de och den runde ting, oc himmelen var klar, or solen nedgangen».

Faller det oss inn at Absalon Pederssøn dikter og lyver?

Hva kunne han i såfall vinne på det?

Han har ganske sikkert sett det han skriver om. Men ikke visste han hva det var, og ikke vet vi det. Men lyver gjør han neppe.

Senere skal vi fortelle om nøyaktig samme slags luftfartøy, observert i Belgisk Kongo i april 1952. Altså for seks år siden, - 381 år etter Absalon Pederssøn. Men først skal vi ta noen flere eldre beretninger.

* * * Den 18. juni 1845 steg tre lysende skiver opp av havet omlag 800 mter fra det britiske skipet Victoria som befant seg på 36 grader og 40 minutter nordlig bredde og 13 grader og 44 minutter østlig lengde. Størrelsen oppgis til fem ganger Månedens. De så ut til å være bunnet til hverandre med glødende striper. Skivene forsvant da ti minutter var gått.

* * * Den 26. oktober 1845, slapp en lysende skive ned en stinkende geleklump i Lowell i Massachusetts. Klumpen var ikke så tung. Den var nemlig en-og en kvart meter i tvermål, men veide bare 200 kilo. Meget lettere enn vann.

* * * Den 11. juni 1855 gled en glødende rød skive over Petworth Sussex. Den lignet et grovbygget hjul med eiker.

* * * Et stort lysende hjul som ikke hadde nav, men lignet en smultring, svevet over Cherbourg i Frankrike den 12. januar 1833. Ringen roterte om sitt centrum.

* * * Den 6. juli. 1874 lå et trompetformet romskip over Oaxaca Meksico i 6 minutter. Det ble bedømt til å være 130 meter langt.

* * * Den 9. august 1762 så astronomene i Basel og astronomene i Sole en stor mørk klump som var omgitt av en glødende ring. Maskinen beveget seg langsomt.

* * * Den 15. mai 1879 rapporterte det britiske krigsskip Vulture, fra Den Persiske Buk, at man hadde sett to kolossale lysende hjul som langsomt senket seg mot havflaten og forsvant i bølgene.

* * * Den franske astronomen Charles Messier (han som har sitt navn knyttet til verdensrommets gallakser og er udødelig) obser-

43

verte den 17. juni 1777 et stort antall mørke, runde skiver på himmelen.

* * * Den 30. juli 1880 seilte et stort, lysende fartøy over St. Petersburg. Kjempeskipet var ledsaget av to mindre fartøyer.

* * * Den 25. og 26. mai 1823 var krigsskipene Leander og Caroline til havs mellom Shanghai og Japan. Begge dagene kunne mannskapene se en formasjon av flygende skiver som fløy meget langsomt. Den 25. mai var de synlige i to timer, den 26. mai i mere enn 1 timer.

* * * Et glødende hjul som dreide seg rundt i horisontalplanet, kloss ned på vannflaten, ble sett den 14. april 1901 i Den Persiske Buk, den 10. juni 1909 i Malacca-Stredet, den 12. august 1910 i Det Kinesiske Hav. De tre siste observasjonene er meldt fra europeiske dampere.

* * * M. Trecul som var medlem av det franske akademi har etterlatt seg en beretning om at han den 20. august 1880 så et stort romskip av cigartypen. Dette måtte ha vært et slags hangarskip, fordi Trecul så at en mindre gjenstand kom ut og dro avsted.

* * * I Burlington, Vermont, så man også at en liten lysende skive kom ut fra et stort romskip. Slike lysende skiver kalles idag for kulelyn. Og navnet skjemmer ingen. Men det er likevel en rimelig tanke som vi tidligere har nevnt, at «kulelyn» kan være instrumenter som styres fra romskip.

* * * Det engelske konversasjonsleksikon Encyclopadia Britannia forteller om en lysende snøplogformasjon som passerte over Saskatchewan i Canada, den 9. februar 1913. Det var om kvelden. Snøplogen strøk i rett linje inn over Sambandstatene, ut over Bermuda-øene og videre, - et eller annet sted hen. Det var en søndag. Tusenvis av mennesker som var ute og spasserte stanset opp i forfærdelse. De ble stående vettskremte under det flåmmerøde, kolossale fenomenet som fløy under himmelen. Det falt ingen inn at det kunne være meteoror. Dertil var farten for langsom. «Meteoror kommer ikke på tale», sier folk som så dette.

44

«Formasjonen fløt avsted i majestetisk ro og fulgte en helt horisontal linje sørøstover og forsvant i det fjerne», - står det i leksikonet. Deretter dukket fem andre formasjoner frem med ujevne mellomrom. De kom fra ett-og samme punkt i nordvest. De fulgte nøyaktig samme bane som den første hadde fulgt. I «snøplogspissen» gikk en kjempestor gjenstand som lyste sterkere enn de andre. Et lignende legeme avsluttet formasjonene. Mange av de som så på har sann-rlignet formasjonene med flåter av luftskip med lys på begge sider og forut og akter.

Andre av de som så på, sier: «Store slagskip som ble eskortert av kryssere og destroyere».

Så vidt Encyclopædia Britannica. Verdens største leksikon.

* * * Hermed er vi kommet til beretningen fra Kongo:

En kaptein med et jagerfly greide d e r å komme en flygende tallerken på 150 meters hold. Or .Q. rett har han selv beskrevet fenomenet slik: - «Det var en elegant flygende skive. Fra dens kuleformede midte raget det ut lange tapper. Mens skiven roterte i rasende fart stod dette centrum stille. Sitrende flammer skjød ut fra kantene».

Så vidt flykapteinen personlig, med nerver i balanse for et jagerfly. Denne tallerken og Absalon Pederssøns «underlige tegn over Ask» ligner hverandre so in to speilegg.

* * * Så noen ord om fotografier av denne type flygende tallerkener.

De er nemlig de eneste vi har sett nær b. i l der av. Vi tvilte lenge på at de var ekte. Bilder kan jo «fikses» på mange vis. Det klassiske eksempel er «Skuta i åkern».

Men maskinen over Bergen i 1571 og Kongo i 1952, får oss til å tro på en brasiliansk avis som den 8. mai 1952 sendte ut et ekstrablad med fotografier av en Berg,en/Kongo-tallerken som ble sett over Rio de Janeiro dagen før.

Dermed er det vel også ekte det fotografiet en bonde i Oregon (U.S.A.) har tatt. Det viser en skive med et iøynefallende midtparti og en tapp som stikker ut av centrum.

* * * Det er nærliggende å stille et spørsmål: - Hvorfor har aldri noen av de flygende tallerkener landet? (Det foreligger ingen *sikre* beretninger om dette!)

45

Enkelte svarer med at besetningen frykter mor.dmentaliteten og drepelysten i oss mennesker.

* * * Vel.

Vi skal bare innrømme at mennesket ennå ikke har kunnet møte en ukjent skapning uten å drepe den for å se hvorledes den «ser ut inni».

Nettopp derfor plaserer vi vekkeklokken utenfor våre egne småbarns rekkevidde.

Av samme grunn holder kanskje romskipene seg på avstand?

Vi bør kanskje ikke legge skylden på dem for d e t.

Dette var altså e n menin.g

* * * Andre forklaringer er visst hverken bedre eller verre. For eksempel denne:

-- De flygende tallerkener har hittil ikke landet fordi de i k k e kan. -

* * * Problemet for oss på Jorden er nettopp dette med å lande. De russiske og amerikanske satelitter beviser bare at vi kan komme ut. Sveriges eksperter sier at de o g så kan reise r u n d t både Månen, Mars og Venus. Det er bare et pengespørsmål. Men selv ikke ubegrensede pengemidler kan foreløpig hjelpe oss til å sette bena på en fremmed klode. Vi må leve i håpet om at det ligger litt sant i stormaktenes forsikringer om at Månebesøk skal være en fullbrakt kjensgjerning innen 1970.

* * * Kanskje våre egne problemer gir løsningen på de flygende tallerkeners «oppførsel»?

De er mulig e ns en slags satelitter som kan sirkle rundt Jorden, - men de har ikke teknis.ke muligheter for å gå ned. Vi har snakket med mange om dette. Men vi har til gode å møte den første som tror at «folio» ombord i romskip er redd oss.

Da måtte de jo faktisk kunne se hva vi tenker. Det er altfor fantastisk. Hvis de kunne lese tankene våre ville de sannsynligvis også kjenne våre kringka ster es bølgelengder, våre radiokoder og vår Morsetelegraf.

I såfall skal vi innrømme at man «andre steder» måtte kunne lage maken til alt vi har på Jorden.

Hvorledes skal vi da forklare at de aldri har gjort bruk av våre kommunikasjonsmidler for å oppnå kontakt med oss?

46

Kanskje trenger de noe spesielt for å kunne lande. Noe som de leter etter, men ikke finner her på Jorden.

Eller motsatt: - Kanskje det fordres noe spesielt for at de skal kunne komme opp igjen.

* * * Men hvorfor ikke anta det mest sannsynlige?

De har ved spektralanalysens hjelp skaffet seg kunnskaper om hva Jordens atmosfære består av. Og den kan være drepende for dem. De er kanskje like sikre på å dø hvis de åpner romskipet og slipper inn «luft», - som vi er sikre på å dø hvis vi uten beskyttelsesmidler «stiger av på Jupiter».

Kan vi ha noen mening om hvor de flygende tallerkener kommer fra? .

Her må vi svare både ja og nei, -- eller kanskje: - både og. Hvis de kommer fra Mars, -- så har vi til en viss grad overlatt til leserne og avgjøre spørsmålet selv, - på grunnlag av det vi skrev om livets muligheter på Mars, i DEL IL

Men som et betydelig tillegg til dette, ber vi nå leserne legge spesielt merke til at det er observert klare og intense lyssignaler på Mars.

I februarheftet 1955 av tidsskriftet «Sky and Telescope» skriver den japanske astrofysiker Tsuneo Saheki at japanske observatører både i 1950 og 1952 iakttok uforklarlige fenomener på Mars. Først og fremst skydannelser av grågul og blåhvit farge. De dekket planoverflaten i mange hundre kilometers utstrekning. Men dette var jo i og for seg ikke noe nytt, Fargeskiftninger av «en eller annen årsak» er gammeldagse ting på Mars. Se denne delen av Japanrapporten ser vi ganske enkelt bort fra.

Tsuneo Saheki kommer også virkelig inn på noe som i aller høyeste grad interesserer oss. Han skriver nemlig at de japanskeobservatørene ikke mindre enn tre ganger har sett sterke, intense punkter som plutselig har blusset opp på Mars. Lysene har funket som en stjerne i ca. 5 minutter.

Etter det ene av disse intense blussene i 1951 ble det iaktatt en hvit sky som ble liggende en stund over området hvor lyset blaffet opp.

Det er nettopp lysblaffet vi må feste oss ved.

Tsuneo Saheki avviser muligheten av meteorfall fordi lyset varte for lenge.

Vulkanutbrudd kan heller ikke dekke observasjonene, fordi lysfenomenet i så fall var altfor kortvarig.

47

Tilbake blir det ikke annet å gjette på enn kunstige arrangementer.

For eksempel vannstoff eller koboltbombeekspløsjoner eller noe enda kraftigere, - oppsendelse av satellitter, - eller signaler uten annen mening enn å vise oss at Mars er bebodd.

Vi kan ikke ta standpunkt for noe av dette. Vi mangler sikre beviser i hvilken som helst retning.

En anerkjent astrofysiker, McLaughlin, sier at fenomenene muligens kan skyldes sollysets refleksjon fra en skydott mikroskopiske iskrystaller i Mars-atmosfæren.

Iskrystall-skyen kan ha virket som et speil.

Jo, jo . . . dette tror vi på, - og dette tviler vi på.

* * * Dette var observasjoner som toppkvalifiserte vitenskapsmenn ved velutstyrte observatorier, gjorde så sent som i 1951 og 1952. Vi vet ikke om dette støtter mange eldre observasjoner, - eller om de eldre bekrefter de siste. Vi vil ikke fremheve noen på andres bekostning. Vi skal bare i all korthet gjenoppfriske et lite utvalg av signaler fra andre kloder.

* * * Den 17. juni 1873 ble det i Østerrike, Ungarn og Schlesien samtidig sett et lysende prosjektil som ble skutt fra MARS mot Jorden, - og eksploderte her. Astronomen Galle var overbevist om dette. Samme observasjon ble også rapportert fra Polen. Dr. Sage i Rybnik ' bekreftet at en gjenstand virkelig forlot Mars og eksploderte i Jordens atmosfære.

* * * Ved observatoriet i Bryssel så man den 7. februar 1884 at det plutselig flammet opp et sterkt lys på planeten Venus. Det intense bluss holdt seg i dager og netter inntil den niende dagen, da det for ut fra planeten. Men det sluknet (eller ble -synlig) ganske snart.

* * * Elleve år senere ble det atter sett et lysende punkt på Venus. Det ble oppdaget 6. mai 1895 og holdt seg i 99 døgn. Den 13. august meldte professor Barnard at lyspunktet forlot Venus, - men ikke i retning mot Jorden.

Denne observasjonen er uhyre vanskelig å forklare. Men når en mann som Barnard, en av menneskehetens best anskrevne forskere, går god for den, da må den ganske enkelt være sann. Likevel er det påfallende hvor fenomenet overskrider alt vi tør sette i forbindelse med kunstige foranstaltninger. Det kan tenkes at det

48

var gass eller olje som sprutet opp av «jordskorpen» og ble antendt av en meteor eller et lyn. I så fall var det en katastrofe som må ha rammet en eventuell befolkning hardt. Men det er jo ganske umulig å gi en forklaring på at lyspunktet virkelig -dro bort fra Venus.

* * * Professor Schafarick i Praha observerte en intenst lysende gjenstand som forlot Månen den 24. april 1874.

* * * Lederen for British Astronomical Association, sivilingeniør H. Percy Wilkins sendte i 1954 ut boken: - «Our Moon». (Forlag: Fredrick Muller Ltd. London.)

Boken er til minste prikk en nøyaktig fortelling om (oppsummering av) hva H. Percy Wilkins så da han i april 1953 studerte Månen fra Meudonobservatoriet ved Paris.

H. Percy Wilkins minner oss om professor Schafaricks observasjon den 24. april 1874.

Selv så han mange mystiske hendelser på Månen. Det var ikke sjelden han så lysglimt og/eller bevegelser av en eller art. Lysende gjenstander dukket for eksempel opp fra Månens bakside, og fløy tusener av kilometer innover den belyste siden. Mellom 1874 og 1953 (boken rekker ikke lenger), er det observert mange mistenkelige bevegelser på Månen. *Men det ville tross alt være en overraskende løsning, hvis dette skulle si oss at de flygende tallerkener kommer fra Månen.*

* * * Det er kanskje ikke tilrådelig å sette frem en skråsikker påstand på grunnlag av Måneobservasjonene. Månen er jo den eneste kloden i universet, som våre vitenskapsmenn virkelig «kjenner». Den er en fullkommen fjell- og stenørken. En absolutt livløs kode. Hvis de observerte fenomener virkelig er av kunstig beskaffenhet,

må det være intelligente vesener fra en annen klode som har tatt Månen i besittelse som romstasjon. Da må det også være store mekaniske verksteder og fabrikker der. Flygende tallerkener bygges, sendes ut, - og vedlikeholdes der oppe. Og hvorfor? Jo, dette åpner muligheten for en fantastisk TEORI som folk med svake nerver bør hoppe over. Vi har satt den med petit sats, og advarer Dem mot å feste for stor tillit til det som nå følger:

Jordens stormakter arbeider under høytrykk med å få ut en kunstig

romstasjon som nettopp er tenkt som mellomstasjon for interplanetarisk trafikk.

Hensikten med en kunstig mellomstasjon Hgger klart i da.gen: - Vi ville minske den uhyre påkjenningen av Økonomisk og fysisk art, som er forbunnet med å slite seg IØs fra Jordens tiltrekningskraft.

Men hvorfor bygge en kunstig mellomstasjon, når det for lengst eksistrer en fullt ferdig en, nemlig Månen? Den eneste grunn for dette kan umulig være noen annen enn at Månen allerede er besatt. Har forskerne i Sambandsstatene og Sovjetsamveldet virkelig konstatert dette?

Dt ser slik ut.

Vi husker at DEL I sluttet med en opplysning om at den amerikanske offiser og forfatter, major Donald E. Keyhoe og den amerikanske forfatter Georg Adamski offentlig beskylder ledelsen av Mount Prulomar-observatoriet for å holde sannheten om de flygende tallerkener tilbake, - av politiske grunner.

Er denne offentlig fremsatte beskyldningen i realiteten en bekreftelse på at Månen er okkupert av tropper fra en fremmed klode?

Vi bør i såfall ikke tro at fremmede kloder besetter Månen for å utforske solsystemet og verdensrommet. Så stor interesse for nøytrale vitenskaper kan antagelig ikke påregnes.

Dertil er den observerte virksomhet på Månen altfor omfattende og tiltagende.

Selv den best samordnede kloden ville neppe gå til så gigantiske påkjenninger bare for å hente hjem noen mineralprøver.

* * *

Det er overveiende sannsynlig at våre stormakter regner med at en annen planet overfører tropper til Månen. Og vi må gå ut ifra at disse troppene har langt frykteligere våpen enn de vi har på Jorden. De amerikanske, britiske, franske og russiske våpenfabrikker er kanskje leketøyproducenter i blikkskrammeklassen, sammenlignet med våpenfabrikker som er bygget på Månen siden 1947.

Kanskje vi her også finner forklaringen på avspenningen som i det siste er blitt så tydelig mellom vest og øst. De er simpelthen nødt til å samarbeide og samordne Jorden på fredelig vis, for å skaffe forsvar mot et angrep som vil bli satt inn fra Månen.

Et annet moment er den praktisk talt samtidige oppsendelsen av russiske og amerikanske satellitter. Landene har kanskje utvekslet vitenskapsmenn og erfaringer hele tiden siden 1947. Dette med «avhoppingen» kan være det det rene bluff. Selv fullbyrdede dødsdommer for «Spionasje» kan være avledningsmanøvrer, beregnet på å vende «folkenes» øyne bort fra noe vi ikke har godt av å se.

* * *

Ja, - samarbeidet mellom våre stormakter er mere intimt enn vi ved et overfladisk blikk får inntrykk av. Utnyttelsen av Jordens resurser er sannsynligvis samordnet for lengst.

De forsvarsforanstaltninger som opprettes av «Sikkerhetshensyn» storm! Iktene imellom, kan ha en annen karakter enn vi tror. Når tiden er inne kan det komme til å vise seg at fienden blir en helt annen enn «mannen i gaten») har tenkt.

Eksempel:

Tyske soldater innbilte seg i 1939 og 1940 at de skulle til England. De ble tatt til fange ved Stalingrad.

Ville det skape panikk på Jorden hvis det ble kjent at vi trues av andre rep utenfra?

Kanskje.

Derfor kapprustes det under andre forutsetninger.

Når angrepet kommer, vil alle gå sammen mot en felles fiende fra verdensrommet!

Keyhoe og Adamski tror ikke at man på det forestående møte mellom

Jordens mektigste statsmenn, vil diskutere <<bruk eller ikke bruk>> av vannstoffbomber mot hverandre innbyrdes.

Sa, nnsynligvis er det noe helt annet på dagsordenen til det forestående statssejmøtet, og det vil stemme med mange tegn og v.arsler hvis det er et mulig angrep fra verdensrommet som ska-l diskuteres.

Vi .gientar:

Månen er den ideelle mellomstasjon.

Eksempel :

USA brukte England som «Måne» under siste verdenskrig.

* * *

Det er 23 dØgn og 4 timers reise fra Mars til Månen.

Det er bare en 4-timers tripp fra Månen til Jorden.

Slik er reisetidene for flygende tallerkener eller romskip når hastigheten er hundre tusen kilometer i timen. Dette er samme farten som Jorden holder under sin seilas rundt Solen. Det sier seg selv at romskip utsendt fra Månen, med letthet får samme fart.

Det er ingen atmosfære på Månen. Tiltrekningskraften er bare en syvendedel av Jordens. Når vi har kunnet gi våre kunstige måner en hastighet på over 30 tusen kilometer i timen, er det selvsagt at man fra Månen får mangedobbelt fart.

Vi vet jo nesten sikkert at intemgente vesener fra en eller flere fremmede kloder holder oss under stadig oppsikt. Den dagen disse monstrumene begynner å slippe Heliumbomber, Koboltkomber og det, som verre er, trenger vi både Amerikas og Ruslands luftflåter og litt til. Her kommer de fjernstyrte raketter med atomspengladninger inn i bildet, (de såkalte Interkontinentale). Sannsynligvis er det en InterPlaneta, risk hensikt bak disse våpen. Akkurat der hører de hjemme. Alt som fremstilles av atomraketter og atomgranater, fabrikeres til dette bruk.

* * *

Månen vender alltid samme side mot Jorden, og er kanskje den eneste festningen i Verdensrommet, - som er uinntagelig.

Men Jorden snurrer rundt på en slik måte, at hver eneste kvadratmeter kan beskytes fra Månen.

Så snart det er tilstrekkelig med atomraketter og flygende tallerkener på Månen, vil angrepet mot Jorden komme. Rakettvermene blir fulgt opp med romskipsvermer som landsetter fallskjermtropper. Dette blir en gjenoppfriskning av de alliertes hopp fra England til fastlandet i 1944. Men selvfølgelig av en annen størrelsesorden - i en uhyggelig målestokk. Med Verdensrommets hemmelige våpen, ført av grusomme vesener. Dette siste må være selvløysene. En hær som marsjert opp på Månen i den hensikt å erobre Jorden, er selvsagt helt ukjent med

51

det som kalles <<menneskelige følelsen>. De vet ikke hva slikt er. Ganske enkelt fordi de ikke er mennesker, men intelligente vesener.

* * *

Vi er ikke kommet til bunns med vårt store, og opprinnelige problem: - *Hvor kommer de flygende tallerkener fra?*

Selv om de befinner seg på Månen, er bare det siste stoppestedet før Jorden.

Hvor kom de fra til Månen?

Kom de fra Mars?

Vi har summert alle observasjoner av Marsoverflaten, - både visuelle og spektroskopiske.

Vi har sumert alle resonnementer og slutninger som observasjonene har pekt imot.

Vi har sumert alle uttenkte muligheter for liv på Mars.

Slår vi det hele sammen, får vi et resultat som gjør sannsynligheten av liv skremmende liten.

Men siste gnist av håp er ikke slukket. Døren inn til en ny mulighet, står på en ganske liten gløtt.

Da skal vi bare i forbifarten minne om at jordskorpen er femti prosent surstoff.

Så må vi gjøre uttrykkelig oppmerksom på at Marsatmosfæren praktisk talt er fri for surstoff.

Og så kommer vi med litt av et sjokk: - Hvis det hadde vært

en by av seks - syv kilometers utstrekning på Mars, så ville helt sikkert byen kunne sees fra Jorden.

* * * Tilbake har vi da bare momentet med surstoffet i jordskorpen.

Skorpen på Mars inneholder temmelig sikkert mere enn femti prosent surstoff. Derfor behøver ikke surstoffmangelen i atmosfæren å være en absolutt utelukkelse av liv. Men vi burde kunne se byene. Store fabrikkentra som Ford, Krupp og General Motors kan ikke undgå å skape byer. Og i slik målestokk må man sammenligne når det regnes med armadaer av 300 meter lange luftfartøyer. For å livberge seg med Marsskorpens surstoff, og av andre grunner, kan Marsbeboerne ha gravd seg ned. Overflaten kan skjule underjordiske byer og kjempestore fabrikker.

Men likevel. På Mars blir alt mere og mere usannsynlig for hvert tankeeksperiment vi gjør. På Mars skytes det neppe opp en trepil, - langt mindre en ,satelitt.

Men vi har heldigvis et annet sted å ty til.

I begynnelsen av DEL U sprang vi over Venus med en lett hånd. La oss se litt nærmere på Venus. Det er noe der. Av den enkle grunn at det alle andre steder er dødt og goldt og tomt. Men vi er sikkert ikke alene i Universet. Venus kan til slutt vise seg å være den planet som har gåtens løsning under sitt mystiske teppe. Under det tykke skylaget som hverken linsekikkerter eller speilteleskoper trenger igjennom, kan det virkelig være slik man forestilte seg det før i tiden.

* * * I begynnelsen av vårt århundre, mente astronomene at Venus var omtrent som Jorden.

Kullsyren i atmosfæren visste man om. De tette skyene også. Men det ble ansett for / en opplagt sak at skyene bestod av vanddamp. Fra praktiske forsøk var det kjent at kullsyre har spesiell evne til å samle varmen.

Kullsyre i en atmosfære vil samle Solvarmen på samme måten som glasstaket i et veksthus.

* * * En tid etter århundreskiftet trodde man at det under skydekket var nøyaktig som i et veksthus. Venusoverflaten skulle med andre ord være en fullkommen Edens Have. Selvsakt med mennesker i. En overdådig frodig vegetasjon i et tropisk klima. Men mere behagelig enn i den tropiske sonen på Jorden. For der er jo Solen til plage. Men på Venus måtte det være skyggefullt under skylaget. Slik var tonen.

Vi anser det som mulig, at de frafalne en vakker dag vender tilbake.

Ja, - astrofysikere som er like så dyktige og pålitelige som hvilke som helst andre astrofysikere, har funnet at de mystiske skyene svever høyere enn først antatt. Og at de består av mikroskopiske iskrystaller.

* ... * Istedet for å tro som hittil, at spektroskopet har sviktet, kan vi like gjerne tro at instrumentene har sviktet for dem som anslår temperaturen i Venusatmosfærens høyeste lag til 350 varmegrader.

* * * Venus behøver ikke å være en ørken. Det kan være vann og hav i overflod på planeten.

* * * Vi minner om året 1895. Da var det noe som lyste i 99 døgn på

Venus. Dette kan ha vært en skogbrann. Skogbranner av slike dimensjoner har vi hatt en del av på Jordeni vårt århundre.

Venus er nesten like stor som Jorden. Den har 92 prosent av Jordens volum. Så for den saks skyld kan skogene være større enn her. Og brannen kunne vært påsatt for å skaffe dyrkningsjord.

* * * Professor Barnard sa riktignok at den lysende flekken i 1895, forlot Venus. En meteor kan muligens ha villedet ham. Den kan ha gått inn i Venusatmosfæren på baksiden, og kommet ut igjen på forsiden.

* * * Hvis det uopklarte lyset i 1895 var en skogbrann, så var det brann nr. 3. Det er sett noe lignende to ganger før. I årene 1759 og 1806. Dengang ble fenomenene beskrevet som merkelige, askegrå lysskjær.

* * * Med hensyn til surstoff, eller mangel på dette, vil vi tro at det fins nede ved overflaten, og ikke høyt oppe i atmosfæren. Her på Jorden må jo fjellklatrere og flygere ha med seg surstoff på flasker.

* * * Tenk om de gamle hadde rett. Tenk om vitenskapen klarte å bevise det som jevne mennesker har visst lenge. Da ville Venus pr. omgående bli planeten med Amerikanske forhold. Da ville vi ha' funnet kloden hvor det bygges kastemaskiner som slynger visse gjenstander ut i Verdensrommet. Med gjenstander mener vi fartøyer på størrelse som Norges største passasjerskip.

* * * I det foranstående har vi beskrevet noen uforklarlige observasjoner på Månen og Mars. De er uforståelige for såvidt som de kan oppfattes som kunstige signaler. Og dermed gi grunnlag for å anta at det fins intelligente vesener på de to klodene.

Ingenting kunne bli mere pålitelig enn faktiske signaler. Og for Venus gjelder dette i langt høyere grad enn for noen annen planet. Nettopp fordi skyene stenger alle nysgjerrige blikk ute. Det er imidlertid lite trolig at de forannevnte treskogbranner kan oppfattes som avsendte signaler. Hvis da ikke befolkningen har ment å slå to fluer i ett smekk: - Først få vekk skogen, og så regne med at flammehavet blir sett fra en annen klode. Man bør aldri si aldri. På en klode hvor man ikke trenger brensel eller trematerialer til hus, kan slike branner bli de billigste av alle signaler. Men det beste ville være om vi kunne komme frem til samme resultat fra flere kanter. Og h e r kan vi si vi befinner oss i en forholds-

vis heldig stilling. Det forekommer virkelig et par andre faktorer også. Så det blir tre ialt. Og de kan støtte hverandre gjensidig.

* * * Vi tenker da først og fremst på det sterke, intense lyset som blusset opp på Venus den 7. februar 1884. Ved observatoriet i Bryssel studerte man fenomenet i 9 døgn. Da forsvant det. Det er vel mange som tviler på at dette lysfenomenet var et signal. Og det kan ha vært et vulkansk utbrudd. Eller en skogbrann, dette også. Men 9 døgn er i grunnen ikke så fantastisk at det umuliggjør kunstige foranstaltninger. Det er en enkel tanke at intelligente vesener kan være romsligere innstilt enn mennesker. Alt kan være overdimensjonert i forhold til Jordiske begreper. Til visse tider har vi også her på Jorden elsket det kolossale. Flere av oldtidens syv underverker, var gigantiske. Den store pyramide i Egypten overstiger ennå grensene for hva menneskeheten av idag vil falle på å bygge. Blant de syv underverker hørte også Artemistemplet i Efesos, kolossen på Rhodos og fyrtårnet på F'aros med til det fantastiske. Ellers skal vi minne om Sol- og Offerpyramiden som aztekerne hadde bygget i Meksiko. Den Kinesiske Mur. Og endelig Peterskirken i Rom. Derfor kan vi lett tenke oss intelligente vesener med forkjærlighet for det store. Og hvorfor ikke et kjempemessig fyrverkeri eller lyssignal?

* * * Fra de årene radiolyttingen begynte å få innpass her til lands,

husker vi at det interessante spørsmålet om liv eller ikke liv på andre kloder, ble koblet sammen med rad i of en omener.

Livets mysterium trenger seg alltid inn i menneskenes sinn og tanker. Og spekulasjoner og diskusjoner om liv på andre kloder, er ikke til å unngå.

I høst- og vinterkvelder med himmelen overstrødd av funkende stjerner, har manget et menneske stått ute på tunet og håpet på et eller annet tegn om bebodde verdener.

Tegnene uteble for de fleste. Enkelte tok feil av meteorer og signaler. Kanskje også andre naturlige fenomener n arret noen. Og så ble håpet om å komme i kontakt med kloder utenfor Jorden, halvveis oppgitt.

Inntil radioen på ny gjorde problemet interessant og satte tankene på flukt. .

Det var ikke fra menigmart{ls rekker dette dukket frem. Det

55

kom gjennom avisene, fra strengt vitenskapelige kretser. Det var de hertziske bølger det var snakk om. De var et stort mysterium. Og det var ingen ringere enn Marconi selv som var opphavet til sensasjonen.

Engelske aviser gjenga med kjempeoverskrifter, et intervju med ham. Det var .da også en betydelig nyhet at man hadde registrert hertziske signaler som ikke kom fra Jorden. Og dette var altså underskrevet av Marconi i egen, høye person.

* * * Aldri, - vi tør for denne ene gangens skyld virkelig bruke uttrykket a l dr i, - i avisenes historie er det offentliggjort en mere sensasjonell nyhet.

Radiosignaler sendt av intelligente vesener på Mars eller Venus. Vissheten var endelig kommet.

Endelig hadde menneskene fått det lenge savnede bevis på at det fantes en annen bebodd klode.

Ved innbyrdes kontroll av signaler fra Marconi-stasjoner Jorden rundt, påvistes gang etter gang signaler som ikke skrev seg fra vanlige radiostasjoner. D e m å t t e h a sin opprinnelse langt bor, te fra Jorden. Fordi .deres styrke var like stor ve,d mottagerstasjoner som lå tusenvis av kilometer fra hverandre.

«Hm, hm,» sa vitenskapsmennene rundt omkring i laboratoriene, og klødde seg i hodet. «Er det sikkert at disse overjordiske radiobølgene er fornuft bundne signaler? Bør vi ikke først undersøke om de kanskje skyldes naturfenomener som ingen bevisst vilje tar del i?»

* * * Hertziske bølger var i og for seg intet ukjent begrep. De var oppdaget eksperimentelt i laboratoriene, hvor .de lot seg fremstille under meget kompliserte forhold.

Disse bølgene er av elektrisk opprinnelse og frembringes ved den oscillerende gnist.

Idag vet vi at det fins oscillerende gnister som ingen av Jordens ingeniører har hatt befatning med. Men dette visste vi ikke dengang Marconi ble intervjuet av de engelske avisene.

Oscillerende gnister behøver vi ikke gå lang etter, vi har dem sannelig nær nok: - Lyn under tordenvær. «Tor med hammeren» var altså kommet Hertz i forkjøpet.

Sykloner, vulkanske utbrudd og det fra kringkastingen velkjente: - «Et lavtrykk .... », og flere andre ting ødelegger likevekten i de elektriske luftlag og forårsaker utladninger som frembringer intense hertziske bølger som kan oppfanges av radioapparatene våre - i form av støy.

Solen er en storleverandør av radiostøy. Dette ble oppdaget av den norske astronom Hans Jelstrup i 1827. Under den totale ~:~olformørkelsen 29. juni, la han merke til at støyen i radioapparatet forsvant etter hvert som Månen gled inn over Solskiven. Mest merkbar ble støydempingen hver gang Månen dekket en solflekk.

Slik er sensasjonen blitt degradert til en naturprosess.

Vi fikk heller ikke denne gang, det etterlengtede og endelige bevis på liv utenfor Jorden. Og senere er det innfanget radiobølger fra mange steder i Verdensrommet. Radiostøy, sier man om alt nå. Men etter vår mening er det to observasjoner- begge fra Venus- som bør holdes utenfor denne fellesbetegnelsen.

I 1956 ble på Naval Research Laboratory, Washington D. C., flere ganger registrert radiosignaler fra Venus, på bølgelengden 3,15 centimeter. Observasjonene ble utført av C. H. Mayer, R. M. Sloanaker og T. P. Mc Culloch.

* * * Den andre observasjonen ble utført av John D. Kraus ved Ohio State University. Han registrerte Venus på bølgelengden 11 meter.

* * * Personlig har John D. Kraus ikke karakterisert det han fikk inn, som noe annet enn støy.

Men vi finner all grunn til å sette et stort spørsmålstegn ved denne karakteristikken.

Mottakene består av mange korte lyder som varer ett sekund eller mindre. De varierer meget og variasjonene er kommet på uregelmessige måter.

Kraus sier at instrumentet han brukte, en radiokikkert av interferometertypen, ikke kunne registrere signaler av kortere varighet enn et kvart sekund. (Les om dette i augustnummeret av tidsskriftet «Sky and Telescope», årgang 1956).

* * * Dette var altså planeten Venus hvorfra vi skulle kunne vente et forholdsvis sannsynlig varsel om liv.

Vi holder det mulig at observasjonen til Kraus er et slikt varsel.

Han betegner riktignok mottaket for støy. Men er det ikke forståelig at han gjør det?

Ordet støy har fått hevd og sedvanerett som uttrykk for alt som kommer som radiobølger fra kloder og andre gjenstander i Verdensrommet. Men ord og setninger oppbygget av tegnene i vårt Morsealfabet og gjengitt i lyd, ville kanskje på en annen klode og s å bli karakterisert som støy variert på uregelmessig måte?

57

Vel. At Venus er en radioplanet, er bare et to år gammelt bekjentskap.

Sannsynligheten taler for at tiden kan komme til å endre den slutningen Kraus har trukket av det han hørte, -og hører.

Kanskje vil andre instrumenter og hittil ukjente hjelpemidler føre til at signalene fra Venus kommer til å hete RADIOTELEGRAFI.

Hvor meget slit, søvnløshet, svette og tårer har det ikke kostet å finne betydningen av skrifttegnene fra oldtidens kultursamfund?

* * * Hvorfor avvise signalene fra Venus ved slett og rett å kalle dem støy?

En brøkdelen av den viljen som førte til løsningen av oldtidsgåtene, ville kanskje greie å tyde Venus-telegrafistens tale.

Vi tror vitenskapen kommer til å forstå alt som telegraferes til oss fra intelligente vesener på Venus.

Da får vi vite hva det mystiske skylaget skjuler for våre øyne, - for våre kjempekikkerter.

Det er ingen grunn til å resignere og legge problemet bort. Vitenskapen har ikke bare utallige ganger, men all tid stått ansikt til ansikt med uløste gåter.

Nye oppdagelser på beslektede områder kan ved sammenligninger bringe løsningen ganske nær. Derfor er det ingen grunn til å kapitulere overfor «støyen» - og ganske enkelt godta den som bare støy.

Nye og mere tilsiktsmessige synsmåter og tenkemåter dukker stadig frem og bringer - løsninger.

Det gjelder å legge viljen til og beholde troen. Så kommer kanskje

dagen da vi kan sende vårt kjenningssignal til Venus. Og dermed er kontakten, korrespondansen og kommunikasjonene i orden. Men foreløbig er det iallfall fastslått at Radio Venus kaller Radio Venus kaller.

Etterord

I DEL II har vi gitt noen folkelige kunnskaper om Mars og Venus. Med dette mener vi slikt som kan forstås uten spesialutdannelse i matematikk, fysikk og kjemi. Og oppfattes med det jevne, sunne vett.

Derfor hadde vi lite å fortelle om de syv andre planetene. Det som vitenskapen vet om dem, egner seg for diskusjoner fagfolkene imellom. Men vi navnga alle ni, i rekkefølge fra Solen, som derved ble et midtpunkt.

Jorden sirkler omkring midtpunktet og bruker et år på runden, i bane 3. På samme vis kretser de andre planetene med kortere og lengere omløpstider. PLUTO var for eksempel i sin tid uheldig med loddtrekningen, og fikk bane 9. Den ligger 6 milliarder kilometer borte fra Solen. Planeten må bruke omlag 250 år på et omløp.

Det meste av dette har vi mennesker visst i noen hundre år. Det har altså ikke hatt noe med tro å bestille. Det har vært reelle kunnskaper.

Men langt, langt tilbake i tiden, *visste* menneskene noe helt annet. Man trodde ikke da heller. Man var overbevist om at Jorden var en flat, rund skive. Utenfor fantes ingenting. Men over skiven hvelvet himmelen seg som en osteklokke over et fat. Der oppe lyste det fra en masse vinduer. Men de var jo langt borte, og det var lett å fatte at de tok seg ut som små prikker. Innenfor vinduene holdt de salige til. Under den flate Jordskiven bodde de fortapte, - der lå dødsriket.

Jorden var hele verden. Eller verdens centrum om vi vil. Det er absolutt galt å si at dette verdensbilde var et fantasifos, ter, - en innbildning. Det var både lærdom og kunnskap i tusener av år. Man visste ikke annet.

Men i slutten av middelalderen *fikk vi en nyhet*. Da oppdaget menneskene at Jorden ikke var verdens centrum, men en klode som svevde fritt i det tomme rom. Våre kunnskaper ble plutselig anderledes. Vårt verdensbilde vokste og ble til det Solsystemet vi nylig beskrev.

* * *

Dette bevirket igjen at astronomene fikk en ny form for arbeidslyst og en helt fremmed og ukjent arbeidskraft.

De fattet så å si momentant at Jorden var som et usynlig støvfnugg i et verdensrom med utallige myriader av andre kloder. Dette var grunnen til at Solsystemet ble en verden av forholdsvis kort varighet. Og i slutten av forrige århundre steg et nytt verdensbilde frem igjen.

Altså det tredje.

I denne verden er Solen redusert til noe enda mindre enn Jorden ble da Solsystemet åpenbarte seg. Hele Solsystemet er som et uendelig lite fnugg i en endeløs stjernevimmel. Og denne stjernevimmelen ble vår nye verden. Ikke som innbildning, men som kunnskap.

Vår tredje verden ser på avstand ut som en diskos, eller to dype tallerkener hvelvet mot hverandre. Den er et sammenhengende system av hundre milliarder soler. Og denne diskos-formede samlingen av soler, heter Melkeveien. Den er så stor, at lyset som går tre hundre tusen kilometer i sekundet, bruker *hundre tusen* år på å gå tvers igjennom den. Fra den ene ytterkant til den andre. Alt vi ser av stjerner en vinterkveld, er soler i Melkeveien.

* * *

Et udødelig ord sier: - Mye vil ha mer -
Og verdens vekst fra en flat, liten skive under en osteklokke
til et eventyr av hundre milliarder soler, bevirket at astronomene
bent fram ble glupske. De spurte: - Hva er utenfor? Er det
bare et tomrom uten grenser, eller noe mer-.
Vi kan trykt si at det var noe mer.
Utenfor Melkeveien svever det en uendelighet av melkeveisystemer
med millioner av lysårs avstand mellom seg.
Jordens sterkeste kikkert, Hale-teleskopet på Mount Palomar,
rekker en milliard lysår ut i rommet. Men kikkerten rekker
selv sagt like langt til alle kanter. Derfor kan vi dreie Haleteleskopet
rundt en akse, og beskue et verdensrom som er to
milliarder lysår i tverrmål. I dette rommet ser vi omlag en milliard
melkeveisystemer. Og alt er i ustanselig, evig bevegelse.

* * *

Månene går rundt planetene. Planetene rundt. solen. Og solsystemene
følger med i melkevei-systemenes rotasjon. Blant
melkeveisystemene fins det ikke ett som står stille. De farer
fra hverandre, og sprer seg med svimlende hastigheter til alle
kanter av Verdensrommet.
Slik ser vår Verden .nr. 4 ut.

60

Den er unektelig stor, men likevel den samme som den alltid
har vært og alltid vil bli. Men *vi* har fått nye kunnskaper. Mennesket
vet *noe helt annet* enn for tusen år siden. Men hvorfor
gjør vi det? Fordi vi har forvandlet oss flere ganger, og hver
gang har noe nytt falt oss inn. Noe vi ikke fattet tidligere, gikk
plutselig opp for oss. Hvis det ikke var *slik* å forstå, hvis det
ikke hadde gått denne veien med oss, ville vi fremdeles levd i
nøyaktig samme verden som oldtidens kulturfolk, - i en klokkeformet
hvelving på en flat skive.

Nå får vi ingen nyheter om verdensrommet før vi forvandler
oss igjen. Det må komme helt nye måter å oppfatte problemene
på. Det er ene og alene nye synsmåter vi trenger. Fordi det
helt selvfølgelig *må være noe* utenfor Verden nr. 4.
Disse over alle grenser kolossale melkevei-systemene som
farer fra hverandre til alle kanter, må jo et eller annet sted flyr
hen. Hvis de ikke flyr rundt og kommer igjen dit hvor vi ser dem
idag. I så fall har kanskje Verden nr. 4 form som en rund kule.
Men i så fall må det nødvendigvis eksistere milliarders milliarder
lignende kuleuniverser utenfor der igjen. Og utenfor der igjen.
Og utenfor der igjen, osv. osv. Universet kan umulig ha noen
slutt. For i så fall: -Hva har vi da utenfor *der igjen* - og utenfor
der igjen osv. osv. - Såfremt ikke løsningen ligger på *et*
helt annet plan, utenfor rekkevidden av vår tenkeevne i dag.
Er dette fantastisk? Å langt ifra. Dette er ingenting annet
enn ganske alminnelig, avkledt, naken materie. Stein, sand, jern
og glødende ga.ss og atomekspløsjoner. For ikke å snakke om is.
Vanlige, simple jordiske stoffer. Hva er det for noe fantastisk
ved dem da? Vi får sand i øynene, skrubber oss på stein, og svir
oss på det som gløder. Men hva er det for noe rart i det da?
Nei, men kom igjen neste gang. Da blir det noe å spekulere
på. *Neste bok* i denne serien rekker fram til *noe som virkelig er
fantastisk.*

61

NESTE BOK i denne serien er under arbeide. Her vil vi ta
for oss fenomener som grenser til det overnaturlige. Overleveringer
fra gåtefulle, forhistoriske samfunn, ting som tyder på at

menneskene engang visste mer enn de gjør i dag. Fantastiske beretninger om en fjern fortid som blir mer og mer sannsynlig etter hvert som dagens vitenskap gjør sine fremskritt. Alt dette synes å passe inn i et interessant mønster som kanskje kan gi oss sannheten om liv på andre kloder, flygende tallerkener og universets uendelighet.

Det er ennå usikkert hva denne boka vil hete, og når den blir ferdig. Men opplaget er begrenset, og hvis De vil sikre Dem et eksemplar ber vi Dem benytte nedenstående kupong. Vi vil da sende Dem boka til gjennomlesning straks den utkommer. De kan betale den ved mottagelsen, men har full returrett hvis den ikke skulle falle i Deres smak .

1

Til O. H. Dahl,
boks 240, Oslo.

Send ett eksemplar av fortsettelsen på «Er det liv på andre kloder» til nedenstående adresse:

Navn

Adresse:-